

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

REDACTIE: Wnd. HOOFDREDACTEUR: H. I. DA COSTA; GRIFFIER: F. J. HULSHOFF POL; REDACTEUREN:
J. H. VAN HOLTHE TOT ECHTEN, W. HUYGENS, A. E. TEN BROEKE, A. E. LINDO
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H.D.S.C. f4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
8e JAARGANG VRIJDAG 30 OCTOBER 1931 16 BLZ. No. 7

REDACTIONEEL

BIJ HET LUSTRUM DER D.V.S.V.

Groote gebeurtenissen werpen hun schaduw vooruit, zoodat het geen verwondering hoeft te baren, dat het Societeitsleven der laatste dagen niet bepaald tot de zonnigste perioden uit de historie van het D.S.C. gerekend kan worden. Na regen komt zonneshijn! En wanneer deze regelen alweer gemeen goed zijn geworden onder onze geachte clientèle, zal de zon weer schijnen en de groote gebeurtenis zal zijn schaduw hebben verjaagd. Dan zal het Lustrum der D.V.S.V. daar zijn.

Dan zijn alle zorgen en moeilijkheden der voorbereiding vergeten, de kleurige guirlandes hangen in de conversatiekamer, de martelingen voor de versche permanent-waves zijn geleden en de nieuwste tango-figuur is moeizaam ingestudeerd, thans is het woord aan de onbezorgde vroolijkheid en kan de jeugd zich uitleven in de vreugdige roes van een lustrum, gebaseerd op het schrikkelprincipe.

Mag de Redactie daarbij zwijgen? Neen! Zij behoeft zich slechts de vele uitingen van de hechte vriendschap, die onze Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging aan het D.S.C. verbindt, voor den geest te roepen om te voelen, wat ons Corps zoude missen indien het als een gemengde Unitas het bestaan van deze jongere zuster overbodig zou hebben gemaakt.

Meisjes! De tijd der blauwkousen is voorbij. Onze ouders hebben jullie met een bezwaard gemoed je plaatsen in de collegebanken zien veroveren, maar wij hebben jullie met een bedroefd hart op die zelfde plaatsen gemist, als de laatste maand de voorbereidingen voor het groote feest en de repetities van de Tooneelclub je de studie wel eens wat studentikoozer deed opvatten, want wat kan niet de grootste inktklad op een fraaie teekening plots in een lieve schoone bloem veranderen wanneer je deelnemende „ach wat sneu“ ons troosten kwam, wat kan niet de dikke boterham met slechte leverworst als de zoetste lekkernij naar binnen glijden, wanneer aan 't koffiemaal onze droeve blik plots werd gevangen door zoo'n frêle figuurtje, dat met vlugge, coquette pasjes de trapjesbrug kwam opwippen, om het gebouw voor Bouwkunde te bezoeken! Maar nu het dan zoover is, nu we aan den vooravond van het groote feest vol popelende verwachting het dundoek uit de mottenballen visschen, om morgen met de vaderlandsche driekleur uiting aan onze vreugde te geven, nu is ook bij ons het leed al weer vergeten, voor zoover we gevraagd zijn, en vol verlangen zien we uit naar de dingen, die komen gaan.

Wij hebben wel eens iemand hooren zeggen, dat de lustra bij de Corpora veel studentikoozer en groote-mensch-achtiger zijn, maar wij twijfelen er geen oogenblik aan dat wanneer dit blad uit de persen rolt we elkaar aan het thee-uurtje bewonderend zullen toeknikken en zeggen: „'t Was eenig! Onze Zus begint toch al flink uit de kluiten te wassen.“

En in dat volle vertrouwen biedt de Redactie hierbij de jubilerende D.V.S.V. haar welgemeende gelukwenschen aan en spreekt de hoop en de verwachting uit, dat dit welgeslaagde feest, dat zeker een waardig hoogtepunt in het leven der Vereeniging zal vormen, tevens een verder tijdperk zal inluiden van voorspoedige groei en groote bloei der D.V.S.V.

Eenzaam ontkiemt in de jonge moeder een nieuw leven, wij weten de feut zal zijn krachtig voedsel krijgen en God zij met hem.

Eenzaam ontkiemt nu ook een nieuwe almanak . . .

Zul je mooi worden, Almanak?

Zul je een mooie rooie band krijgen? en zul je ons veel kunnen vertellen? nette verhalen, een beetje ethisch.

Reeds 81 almanakken werden zwaar en moeizaam gebaard en het zweette, maar toch ze zijn er! en zij waren van goede spijs en drank gelaafd.

Eenzaam ontkiemt een nieuwe almanak . . . en Gij, gij zult hem dienen, want gij wilt toch niet uw vijf-gulden almanak zonder roode band en zonder mooie verhalen en potsierlijke teekeningen.

En uw geest . . . Ach, armzalige! er zijn 81 almanakken, wij weten toch wel, dat, wat wij u vragen, niet door u gehoord zal worden, want gij wilt niet luisteren! en voor u zijn al deze woorden holle phrasen, die telken-jare de Spiegel ont-sieren. Ontsieren!, inderdaad, het is treurig, dat wij steeds maar weer uw geestelijke impotentie in ons kostelijk en dierbaar orgaan moeten uitbazuinen!

En zijt gij oostindisch, ha!, lippertje!, doof?

SCHRIJF, TEEKEN EN ZOEK VARIA VOOR DE 82STE ALMANAK VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS!

SECRETARISSEN VAN CORPSVEREENIGINGEN,
LEVERT UW VEREENIGINGSVERSLAGEN IN!
DE TIJD DRINGT!

Medegedeeld zij:

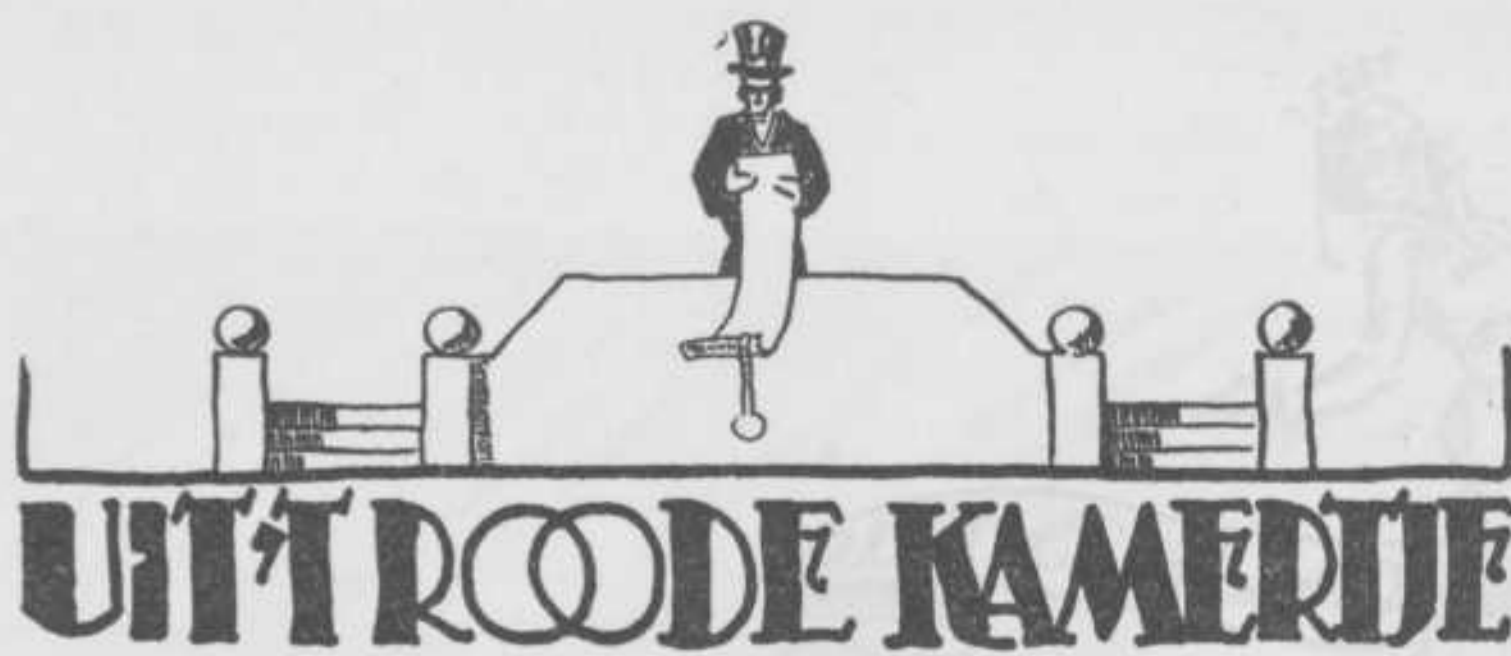
1). Vereenigingsverslagen welke nog niet op 15 October (zooals de Corpswet dit voorschrijft) zijn ingeleverd, worden tot 6 November a.s. ingewacht aan het redactieadres.

2). Sluitingstermijn van mengelwerk en teekeningen is vastgesteld op 17 November.

3). Inzendingen dienen onderteekend te zijn met motto of pseudoniem en vergezeld te gaan van gesloten enveloppe, waarop vermeld hetzelfde motto of pseudoniem, benevens correspondentie-adres, en waarin een kaartje met geboortedatum van den inzender.

4). Teekeningen mogen slechts tusschen 1—1 en 3—2 der ware grootte geteekend worden.

5). 10 geplaatste varia's maken een inzender.

Verkozen bij enkele candidaatstelling tot waarnemend Hoofd-redacteur van de Commissie tot Redactie van het Off. Org. „De Spiegel” de heer
H. I. da Costa;
tot Griffier, de heer:
T. J. Hulshoff Pol;
tot Redacteuren van bovengenoemde Commissie, de heeren:
J. H. van Holthe tot Echten.
W. Huygens.
A. E. ten Broeke.
A. E. Lindo.

VEREENIGINGEN

SOCIETEIT PHOENIX.
BIBLIOTHEEK.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCH.

Tai Aagen Moro — Een Kleine Vrouw.
Stijn Streuvels — Alma met de vlasse haren.
Herman Gorter — De Arbeidersraad. (Verzen).
Albert Kuyle — Songs of Kalua.

II. FRANSCH.

Rétif de la Bretonne — Le Paysan et la Paysanne pervertis.
Jean Cassou — Sarah.
Benjamin Crémieux — XXe Siècle.
André Demaison — Disraeli.
André Gide — Divers. (Caractères d'un esprit non prévenu dictées).
Bernard Grasset — Remarques sur le bonheur.
Panaït Istrati — Tsatsa-Minnka.
Jean Paulhan — Le Guerrier Appliqué.
Jules Romains — Morceaux choisis. (Poésie-Prose-Théâtre).
Jules Supervielle — L'Homme de la Pampa.

III. ENGELSCH.

R. S. Garnett — Some Book-Hunting Adventures.

IV. DUI TSCH.

Ilja Ehrenburg — Die Heiligsten Güter.
Franz Kafka — Beim Bau der Chinesischen Mauer.
Max Mohr — Die Freundschaft von Ladiz.

V. LETTERKUNDE.

Albert Helman — Wij en de Litteratuur.
Albert Soergel — Dichtung und Dichter der Zeit.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVING.

Prof. Dr. Fr. Baur — Uit Gezelle's Leven en Werk.
Edna Richolson-Sollitt — Mengelberg.
Richard Köttschke — Woodrow Wilson.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Pierre Dominique — Oui, mais Moscou....
Charles A. Beard — Toward Civilization.

X. KUNST.

Jozef Muls — Breughel.

Dinsdag 10 November van 4—6 uur groote boekverloting.
Minstens 60 % prijzen.

DEBATING CLUB.

Het Bestuur stelt de volgende kandidaten:
J. de Ranitz, Voorzitter.
C. S. Telders, Secretaris.
J. H. Albarda, Penningmeester.

D.S.D.G. „VRIJE STUDIE”.

Op Donderdag 5 November a.s., te 20 uur zal de heer J. de Ranitz, lid van de delegatie der A.S.V. naar het XIIIe Congres der C.I.E. in Bucarest, in de bibliotheek der Technische Hoogeschool een causerie houden over: Internationaal contact tusschen studenten.

S. C. V.

Het Bestuur van de S. C. V. heeft zich als volgt samengesteld:

C. S. Telders,	President.
J. W. G. Sloet v. Marxveld,	Secretaris.
R. P. van Kerkwijk,	Thesaurier.
L. Pot,	Vice-President.
C. W. Verloop,	Commissaris.

D. S. LAWN-TENNIS CLUB.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

W. Pannevis,	President.
M. H. Dubourcq,	Secretaris.
J. H. Knottenbelt,	Thesaurier.
J. Boon,	Commissaris A.
Tj. H. Leegstra,	Commissaris B.

VAKVEREENIGINGEN.

E. T. V.

Excursie naar de Philips Fabrieken en Laboratoria te Eindhoven. Deelname uitsluitend voor de Natuurkundige leden der E. T. V.

Vertrek Delft Woensdag 4 November te 7.14 uur. Vertrek Eindhoven Donderdagavond 5 November met nader bekend te maken trein. Kosten van de excursie bedragen f 17.50. Inschrijving tot Vrijdagmiddag 2 uur bij Wensveen op het Laboratorium voor Technische Physica.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

A. J. de Jager,	President. Electr. afgevaardigde C. C.
J. T. van der Koogh,	Secretaris.
R. F. Volz,	Penningmeester.
C. F. van den Berg,	Commissaris.
J. W. H. Lambach,	Vice-President. Nat. afgevaardigde C. C.

MIJNBOUWKUNDIGE VEREENIGING.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

H. J. Houtman,	Voorzitter.
K. H. R. Hoyer,	Secretaris.
E. W. Vreedenberg,	Penningmeester.
C. J. A. Berding,	Archivaris.
P. W. A. Lanzing,	Commissaris.

PRACTISCHE STUDIE.

Maandag 2 November 14 uur: Inleidende Lezing door Ir. F. W. C. G. van Stolk over: „Bruggen in de werkplaats” (Nieuwe brug Zaltbommel), en „Bijzonderheden over de te bouwen grootste Gashouder van Nederland” (Nijmegen) met lichtbeelden in het Gebouw voor W. en W.

Prof. ir. Chr. K. Visser is bereid gevonden het College C4 „Bestekken en Begrotingen” op een ander uur, waarschijnlijk 6 November 11—12 in te halen.

Dinsdag 3 November: Excursie naar de N.V. Pletterij v.h. L. J. Enthoven en Cie. onder leiding van den inleider en Prof. Ir. N. C. Kist waar bovengenoemde werken tijdens hun constructie bezichtigd worden. Te 14 uur verzamelen voor de fabriek op het Zuideinde.

Deelname is uitsluitend toegestaan aan hen die het 4e of 5e studiejaar volgen.

Het Bestuur van de bouwkundige afdeling van „Practische Studie” stelde zich als volgt samen:

J. de Ranitz,	President.
F. J. Hulshoff Pol,	Secretaris.
H. J. Brusse,	Penningmeester.

Adres secretaris en penningmeester: O. D. 4.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

GEHEIME GEDACHTEN.

Zie zoo, nou gaan we weer eens ouderwets babbelen, ja, daar hou ik van, maar niet zoo over zoo maar wat, nee, ik neem altijd een flink onderwerp bij de kop. De crisis bijvoorbeeld en geestelijke aristocratie of over de hoenderteelt. Ja, ja, in verband met bevolkingssurplus en nood in de venen. In ieder geval: laten we er wat van maken. Daar gaat ie dan:

Maar eerst moet ik even naar O.D. 81. Want daar liggen mijn dictaatschriftjes en zonder die kan ik toch maar niks. En dan kwam ik terug langs het O.D., hè, waar het herfst was en waar de gele bladen omlaag vielen en daar rotten en waarover ik dan kwaad werd want dat glibberde zoo in de regen en de regen borrelde dan in de gracht, waardoor je net weer zoo'n vuile stank als van dooie vingertjes in je neus kreeg. En dan liep je boos verder, want er kwam een rotzak aan met een pet op en zoo; die floot dan naar de dochter van je ploerterij Hosannah! Hosannah zou je bruine vriend zeggen. Mieters kind, sè. Dan sloeg jij hem zoo ineens in z'n smoel, grof gezegd, maar ik kwam tusschenbeiden; ik wil dat je geestelijk bewust wordt en dat je weet wat je later in de kille maatschappij te doen zal staan, als je eenmaal hier weg bent. Nu weet ik wel dat wij nog buiten de maatschappij staan. Dat komt later wel zal je zeggen. En daar heb je wel gelijk aan, maar wij leven nu eenmaal te midden van onze naasten, en dat is ook goed, want ik kan niet zonder chef, die mijn ei bakt en hij kan weer niet zonder dokter, want hij hoest altijd voor hij mijn ei bakt. En zoo meer. Maar daar ging het nu niet om, immers u lag al op de keien en toen ging u naar huis achter de hor zitten en maar prakkezeeren en schelden op de menschen en dingen. Ik zou je willen toeroepen: Heusch de wereld is niet zoo miserabel als jij zegt. Nee, hang je nu niet op, kerel, kom, zie eens wat een stoere knapen daar voorbij gaan, ze hebben witte pantalons aan en roode jassen. Dat mag ik wel. Dat is jeugd, en levensvreugd. Hoort ze eens lachen en snappen. Gek, ik versta ze niet, ze zijn ook zeker uit verre landen. Maar zie je, zoo moet je ook doen. En dan komt de rest van zelf wel. Meisjes? Tja, kom maar eens op O.D. 81, om 12 uur of nog iets vroeger, dan kan je ook koffiedrinken. Maar nou moet ik toch even mijn schriftjes halen. Zeg boy, wacht je even? Ik ga dadelijk naar college bij de nieuwe prof, je weet wel die z'n politieke richting niet onder de banken steekt. Politiek is mooi en moet er zijn. Dat geef ik toe. Max Donald bijvoorbeeld die heeft durven zeggen, menschen, jullie leven te luuks, en nou ligt-ie uit de partij. Tja, zoo gaat het. De laboerpartij raakt uit de mode en dan komt het communisme en de faxisten, maar die zijn dan te laat, want het kapitalisme is weer hersteld en Briand gaat naar Mussolino en Mussolino naar de Paus, en dan komt alles terecht.

Zoo kom je van het een op het ander. Maar daarvoor moet je scherp opmerken en scherp analyseeren en voor alles: kijk uit je doppen! Altijd eerst even de situatie overzien en dan je erin mengen, daar leer je het meeste van.

Stel bijvoorbeeld: je komt onverwachts in een kring. En daar spreken ze over God. Dan eerst luisteren wie dat is en dan zeg je: Wat kan mij die vent schelen? Maar dat is dan fout,

want dat mag je niet zeggen. Of een ander geval. Je gaat eens uit naar den Haag hé, naar de Kaas. Daar zit het vol met nette heeren en dametjes, en eerst kijk je wat rond en drinkt een glas bier, en dan kom je los en dan dans je ook eens met zoo'n dametje. Wat is het glad, zegt ze dan, en kom je hier veel, antwoord je met een air van iemand die zich meerdere weet. En dan draai je gemakkelijk links van het tafeltje met jongelui als ze vraagt: Zullen we maar gaan zitten? Nou, en dan ben je meester van de situatie.

Is het niet, boy?

d. L.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.)

Geachte Redactie,

Allerwege gaan, ook in het Corps zelve, stemmen op om te bezuinigen en telkens opnieuw wordt voor Bestuursfuncties bedankt, omdat men het financieel niet aan kan.

Inmiddels is iedereen het er geloof ik wel mee eens, dat deze bezuiniging in de eerste plaats zóó moet geschieden, dat het gezellige Societeitsleven er zoo min mogelijk onder lijdt.

Ik meen dan ook, dat we het niet anders dan op prijs moeten stellen, wanneer we althans af en toe nog eens goede muziek op de Phoenix te hooren krijgen, want dat is mijns inziens een heel goed hulpmiddel om in slappe tijden af en toe wat leven in de brouwerij te brengen. Doch in plaats van deze muziek te apprecieeren, of althans uit elementaire beleefdheid anderen in staat te stellen dat te doen, begint een steeds grooter schare menschen het blijkbaar tot de goede stijl te gaan rekenen om zulke avonden met hun geschreeuw en kroegjool-gelal te verstoren. Indien deze menschen dan zooveel bezwaar tegen muziek op onze Societeit hebben, laten ze dan in de zuurkast of biljardzaal hun toevlucht zoeken, niemand wordt gedwongen er naar te luisteren. Indien wij een andere avond van hun geschreeuw niet gediend zijn, denken we er ook niet aan dat te verbieden, maar gaan in een rustig hoekje wat apart zitten of spelen een partijtje biljard. In hoofdzaak gaat mijn bezwaar er echter tegen, dat ik het een misselijk gebaar vind om op die manier het heele bedrag dat voor die muziek is uitgegeven, eenvoudig tot weggesmeten geld te maken, waar niemand wat aan heeft.

Het ergerlijke optreden van deze lieden op j.l. Maandag, bij het optreden van Henk Stuurrop vind ik, zeker onder de huidige omstandigheden, gewoon immoreel. al wil ik niet ontkennen, dat het slappe en minieme verzet van de zijde dergenen, die er anders over denken, het hun wel heel makkelijk — en ook verleidelijk — maakt, hun flauwe lust tot obstructie bij zulke gelegenheden bot te vieren.

Ik hoop echter, dat er met mij meerderen zullen zijn, die zich op deze wijze niet wenschen te laten ringelooeren en dat bij een volgende gelegenheid deze hinderaars eens terdege op het in-collegiale van hun houding zullen worden gewezen. Als het weer zoo wordt als verleden Maandag, kunnen we beter voortaan voor goed Paoli en Stuurrop missen en ons bij de Scheele houden. Ik geloof niet dat een goed kroegleven dáár op den duur baat bij zou vinden.

T.

Sigaren- en
Sigarettenmagazijn

H. Hekman

- Oude Delft 97 -
Naast het Hoofgebouw

Grootste keuze
ROOKARTIKELEN.

Import - Sigaretten
Turksche-Egyptische-Amerikaansche,
Algiersche - Indische enz.

Diverse soorten Pijpen
en Sigarettentabak

Sigaren van de beste fabrieken

Pijpen Pijpen
Concurrerende prijzen

FIJNE HEERENWASCH
OVERHEMDEN
BOORDEN

HELDERLUST

HUGO DE GROOTSTRAAT 52

TELEFOON 540

ZOO NOODIG BINNEN 24 UUR

Garage de Phoenix.
W. ROUKEMA,
TEL. 372
CLUBGARAGE

D.S.M.
NAAST SOCIETEIT

NASH
AUTOMOBIELEN

Harley Davidson
Francis Barnett
MOTOREN

Spekslagerij
 Oude Kerkstraat 9
 Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN

OPGERICHT 1863

1e KLAS ZAAK HIER
 TER STEDE.

Aanbevelend,
 A. M. STEIJGER.

1ste Rotterdamsche
 Maatschappij van verzekering tegen ongevallen

**Ongevallen-,
 Automobiel- en
 Motorrijwiel-
 Verzekering.**

GEVESTIGD TE ROTTERDAM

Boompjes 8c - Tel. 01237, 01238, 01239

Een GOED kop koffie is, hoewel een zeldzaamheid, een van de kleine vreugden des levens.

Zulk een kop koffie is echter onze specialiteit!

**Lunchroom
 l'Espérance**

Binnenwatersloot 12
 Tel. 1351

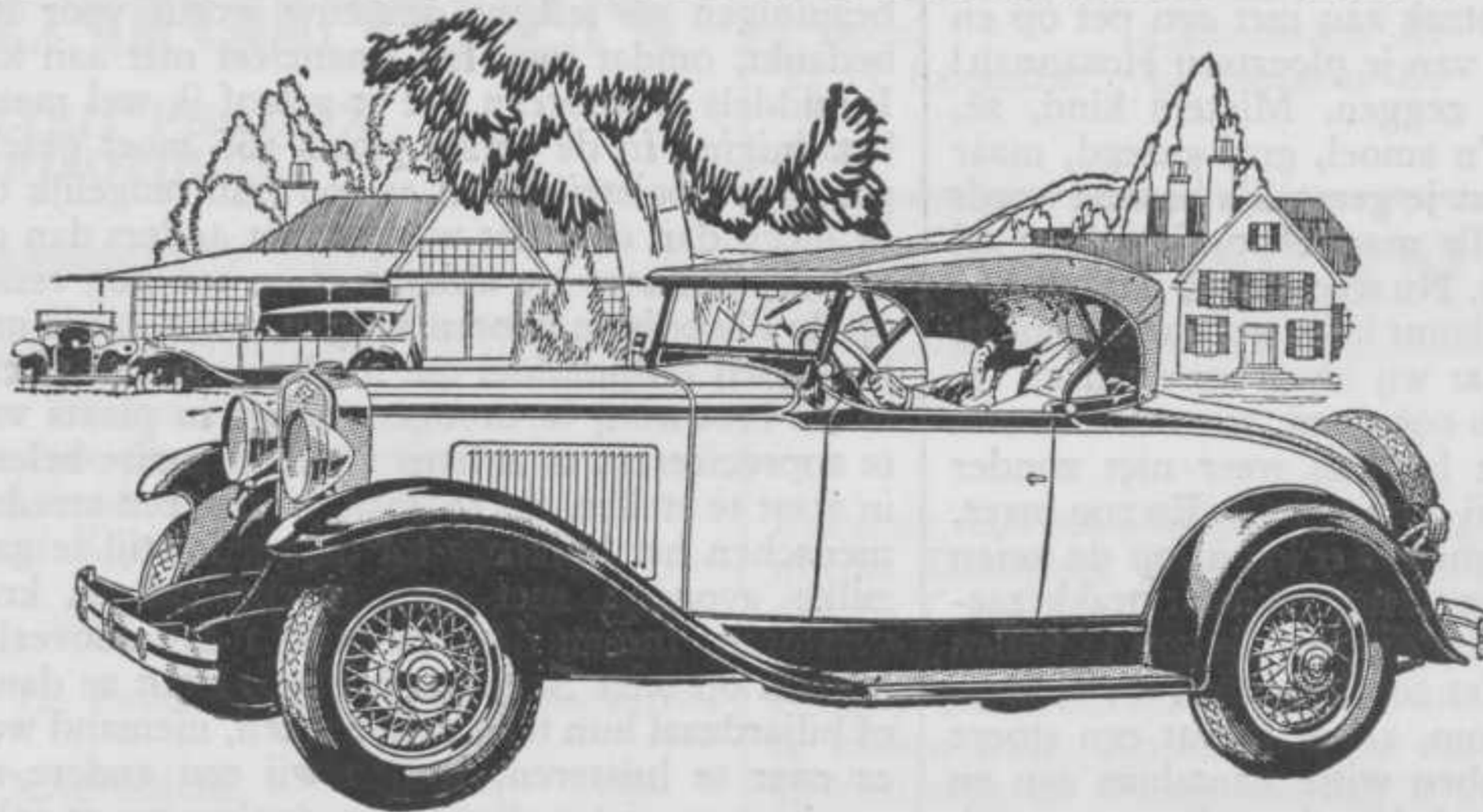

OFFICIAL CHEVROLET DEALER
 J. H. PREUNINGER & Co. - TELEFOON No. 875 - DELFT

Banden

Benzine

Olie

**ARTISTIEKE
 BLOEMBINDERIJ**

„FLORAL ART”

FIRMA
GEBR. VANDER VALK

HOUTTUINEN 18-24a - DELFT
 TELEF. 980 - POSTGIRO 121830

J. STOLK
 v. h. Firma L. H. van Dop
 Hippolytusbuurt 10
 Telefoon 159 - Delft

Aardappelen,
 Groenten, Binnen-
 en Buitenlandsche
 Vruchten

Fruitmanden

Firma C. J. HARTMANN
 VLEESCHHOUWERIJ

Hippolytusbuurt 41 - Delft - Telefoon 20

Leverancier van uitsluitend 1e kwaliteit
 Rund-, Kalfs- en Varkensvleesch

Specialiteit in alle Worstsoorten en
 fijne Vleeschwaren

SOLIEMANS
 BUITENWATERSLOOT 23
DELFT

TELEFOON N° 144
**HANDEL
 IN
 BRANDSTOFFEN**

Hofleverancier

N.V. Stoomblekerij en
 Chemische Wasscherij
„Ozon”, Voorburg
 Telegram-Adres: Ozon-Voorburg
 Telefoon Int. 19-20

Wasscherij van alle
 soorten Goederen.

SPECIALE AFDEELING
Fijngoed - Strijkerij

Volledig tarief op aanvraag
 verkrijgbaar.

JOH. GRABIJN
 OUDE DELFT 190
 TELEFOON 512

UW ADRES VOOR
ELEGANTE MAATKLEEDING

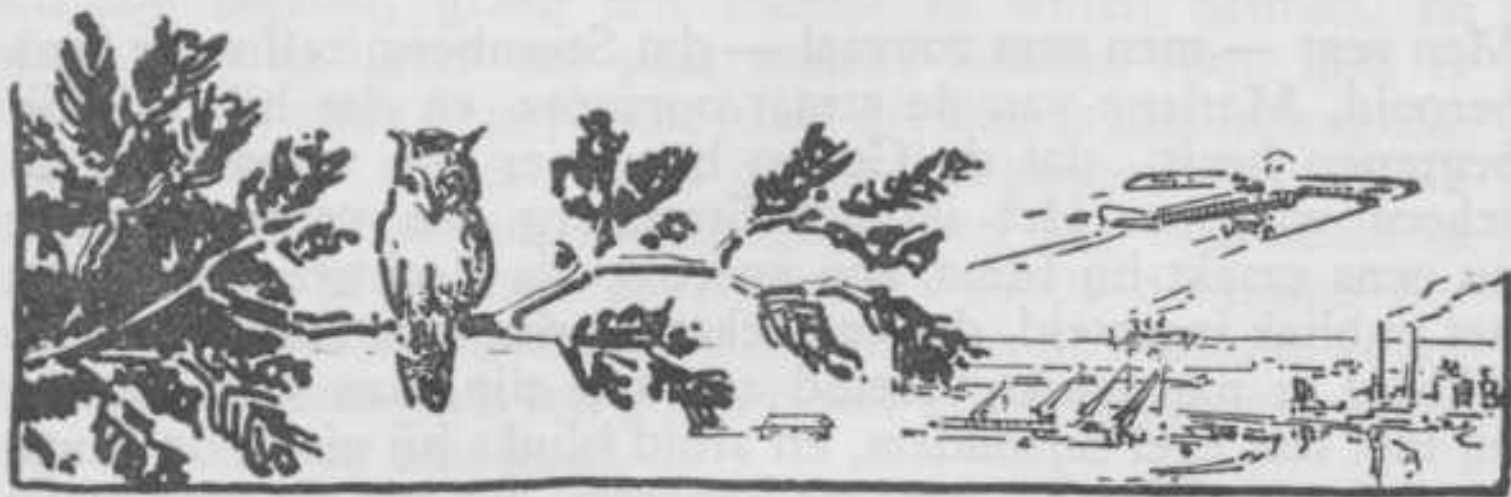
DELFT

Naamlooze Vennoetschap
W. D. MEINEMA

Zoo juist verscheen:
 de tweede, geheel
 omgewerkte en ver-
 meerderde druk van
**Nieuwe Methoden
 voor Elementair-
 analyse**

Prof. H. TER MEULEN
 en
 Dr. J. HESLINGA

72 bladz., met 9 photo's
 en 25 teekeningen.
 Prijs ingenaaid f 2.40

TECHN. HOOGESCHOOL

Private Promotie.

Ter verkrijging van den graad van doctor in de technische wetenschap zal Mejuffrouw Maria Gezina ter Horst, Scheikundig Ingenieur, op Woensdag den 4den November 1931, des namiddags van vier tot vijf uur, in de vergaderzaal van den Senaat, Oude Delft No. 118, tegenover eene commissie uit den Senaat der Technische Hoogeschool, een proefschrift en stellingen verdedigen, beide goedgekeurd door den Promotor Prof. dr. F. E. C. Scheffer.

De titel van het proefschrift is: „Tetramienkobaltcomplexen”.

De promotie van Mej. N. H. J. M. Voogd, scheikundig ingenieur, tot doctor in de technische wetenschap op Woensdag 21 dezer geschiedde „met lof”.

Ondergeteekende maakt bekend, dat bij de beoordeeling van aanvragers van studiebeurzen aan het resultaat van een reeds afgelegd examen of examengedeelte groot gewicht toegekend wordt. De beoordeeling geschiedt jaarlijks tegen het einde van den loopenden cursus.

Zij, die voornemens zijn om, gevolg gevende aan de jaarlijksche oproeping, in Maart een studiebeurs aan te vragen voor den volgende cursus, zullen daarom hun kans om in het genot van een beurs te worden gesteld vergrooten door deel te nemen aan het propaedeutisch examen vóór de zomervacantie en dit examen niet uit te stellen tot na de zomervacantie.

(w. g.) H. TER MEULEN, *Rector Magnificus*.

De Voorzitter van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde van de Technische Hoogeschool te Delft maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Civiel-Ingenieur, dat zal worden afgenomen in de maand December 1931, zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 13 November 1931 bij den Secretaris van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde.

Prof. dr. H. A. Kramers maakt bekend, dat hij zijn colleges zal aanvragen op Dinsdag 3 November 1931, van 3—5 uur in het laboratorium voor Technische Physica.

Onderwerp: Golfverschijnselen.

Studenten T3 die het tentamen „metalen” wenschen te doen, worden vanaf 1 December 1931 tot 1 Februari 1932 daarvoor in de gelegenheid gesteld. Met het oog op een voor ieder aangename regeling, wordt men verzocht zich op te geven voor 1 December a.s. bij den assistent.

Hygienisch Laboratorium.

College van Prof. Sleswijk over bijzondere onderwerpen, Maandag 2 November 1—2. „Demonstratie der nieuwe film van de Fordfabrieken in Detroit.”

Ingenieurs-examen W. I. (Tweede Groep 1931-1932).

De opgaven voor het Ingenieurs-examen voor Werktuigkundig Ingenieur (Tweede Groep) zullen worden verstrekt op Maandag 16 November 1931, voorm. 9 uur.

De candidaten, welke aan dit examen wenschen deel te nemen, moeten omtrent inlevering van hun vijfde jaarswerk overleg plegen met den hoogleraar bij wien zij eindexamen wenschen te doen.

Het Ingenieurs-werk, met het verslag, moet worden ingeleverd bij den Aman. v. d. Vaart, op Zaterdag, 23 Januari 1932. Een opgave voor het Ingenieurs-ontwerp kan slechts worden verstrekt, indien bij het aangifte-formulier tevens wordt overgelegd een ingevuld formulier in duplo, betreffende practisch werken (verkrijgbaar bij de Administratie der Afd. W. en S., Kamer 213) met de bewijsstukken van zes maanden practisch werken, welke bewijsstukken, na afloop van het examen, aan de candidaten teruggezonden worden.

De Secretaris der Groep Werktuigbouwkunde,
A. J. TER LINDEN.

Lector D. Buyze heeft het voornemen bij voldoende deelname een vervolg-cursus te geven voor H.H. studenten, die reeds een cursus in Eerste Hulp bij Bedrijfsongevallen hebben gevolgd en wel Donderdags van 5—6 uur. De cursus zal uitsluitend bestaan uit practische oefeningen. Aangevraagd is om na deelname een testimonium te doen uitreiken aan hen, die deze lessen gevolgd hebben.

Een lijst ligt in het Hoofdgebouw ter teekening.

Hij stelt zich voor de lessen op Donderdag 5 November aan te vangen.

Wijziging in den lesrooster cursus 1931-1932.

Het college Electrotechniek, Bijzondere Onderwerpen voor E5, van Prof. ir. E. J. F. Thierens op Vrijdag 10—11 uur, is verplaatst naar Maandag 10—11 uur.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: A. van Haagen.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Scheikundig Ingenieur: J. C. Hoogerheide, W. J. C. de Kok.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: G. Schipmolder, G. J. Kwant.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: L. C. Boogh, J. van Buuren, J. W. Schut.

NAGEKOMEN BERICHTEN

TECHNOLOGISCH GEZELSCHAP

Excursie op Vrijdag 6 November 1931, naar Halfweg, onder leiding van Prof. Dr. Ir. H. I. Waterman. Bezoek aan Suikerfabriek Halfweg.

Vertrek Delft: 12.15 uur. Aankomst Haarlem: 1 uur.

Vertrek Haarlem: 4.30 uur. Aankomst Delft: 5.30 uur.

Van Haarlem naar Halfweg v.v. per tram. Kosten f 3.— p. pers. Inschrijving sluit Maandag 2 November 1931, 's middags 4 uur. Aantal deelnemers 20.

REPETITOREN

ELECTROTECHNIEK bij Ir. Ch. L. van Weynsbergen ass. T.H., van Leeuwenhoeksingel 15

ENGLISH CONVERSATIONAL LESSONS f. 1.— per hour by Mr. William W. Davidson, van Leeuwenhoeksingel 27 — Delft.

NATUURKUNDE EN THERMODYNAMICA bij Dr. W. Mandersloot, Gevers Deynootweg 135, Scheveningen, Telefoon 555892.

STENOGRAFIE NEDERLANDSCH, MODERNE EN KLASSIEKE TALEN, MACHINESCHRIJVEN bij A. van Oel, Hugo de Grootstraat 65, Delft.

THEORETISCHE ELECTRICITEITSLEER, NATUURKUNDE, THERMODYNAMICA (de Natuurkunde, indien gewenscht, met proeven) bij Dr. U. Ph. Lely, Leeraar Natuurkunde, van Blankenburgstr. 17, den Haag, Tel. 335740.

TOEGEPASTE MECHANICA, MECHANICA VAN GROND VOOR C. EN B. bij Ir. F. A. Marinkelle, Ass. T.H. Nieuwe Plantage 10, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij Mej. P. Blok, Leerares M. O. Voorstraat 63, Delft. Tel. 195.

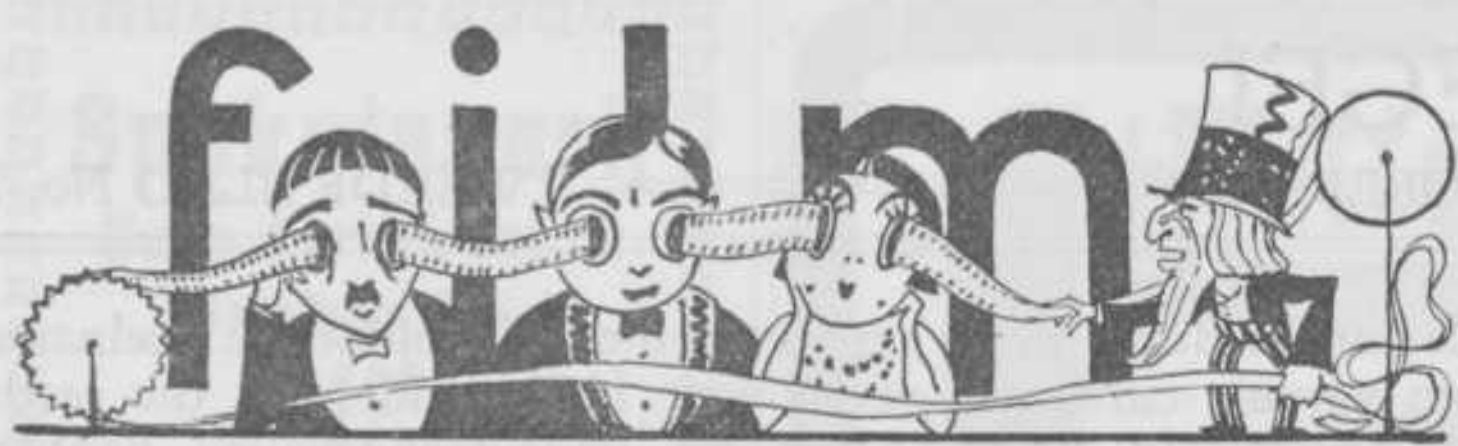
WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T. H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, ALG. en BIZ. NATUURKUNDE, THERMODYNAMICA, KL. VIERKANTEN, HYDRAULICA, MECHANICA, BOUWKUNDE, THEORIE van MAXWELL, WISSELSTROOMTHEORIE, ELECTROTECHNIEK bij O. Donker, Nieuwelaan 40, Delft

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE, NATUURKUNDE, THERMODYNAMICA, THEORETISCHE MECHANICA EN KINEMATICA bij Ir. J. Kropveld, w. i. en cand. wis- en natuurk., de Vliegerstraat 32b, Rotterdam.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE, THEORETISCHE MECHANICA EN KINEMATICA bij Dr. M. Scheffer, redacteur van de rubrieken Vraagstukken en Oplossingen in „Christiaan Huygens”, Thomsonlaan 245, Den Haag, Telefoon 332775.

MARLENE DIETRICH.

Is het eenvoudig dit: een vrouw, die tot in de fijnste nerven, die in alle vezels van haar prachtige lijf van sex-appeal doortrokken is; een mensch-dier, lachend iederen morgen tegen de opkomende zon in de armen van een telkens anderen minnaar, strijkend hem door de haren met dat innige en vage gebaar, dat niets zeggen wil dan „jij bent goed, en een ander is goed, en het leven is bitter, maar toch altijd waard geleefd te worden.” Is dit dan eindelijk en ten voeten uit de deerne, gelijk dichters haar droomen, vleeschgeworden zinnelijkheid, smeulend vuur de oogen in het schaamteloos-onverschillige gelaat; deerne, niet voor moeder, die zij moet verzorgen, evenmin om haar kindje, voor wie zij alles wil doen, maar om tóch, omdat zij nu eenmaal zoo is, omdat zij haar lijf als een gift voelt, die zij ook telkens opnieuw weg moet schenken, omdat het vleesch ondraaglijk heet wordt bij het hooren van wat muziek, een onnoozel liedje over de liefde, dat zij dan zingen gaat met een stem, bronstig en donker van hartstocht.

Of is het zoo: een vrouw, met een teveel aan liefde, de overvloed uit Nijhoff's gedicht, liefde door slechts een heel enkelen man in dezelfde mate te beantwoorden, die wacht op dezen man, die van hem droomt in de armen van een ander, om te sneller te merken, dat deze het niet is; die zich herhaalt zich eindeloos herhaalt in dit wachten en zoeken, om als hij tenslotte toch komt, hem tegemoet te treden met een tastende glimlach, die haast onverschillig is — er is iets van ongelooft in en iets van verwondering, ongelooft in het wonder, dat het sidderend hart haar openbaart, verwondering dat zoo iets mogelijk is, dat de droom van jaren vleesch is geworden, dat hij daar voor haar staat, terwijl zij hem monsterend gadeslaat; en iets van zekerheid ook, verholten slechts door de feillooze intuïtie van haar ras, zekerheid en het heilige weten, voor hem alles te zullen en te moeten doen.

Drie films zag ik, waarin Marlene Dietrich op den voorgrond trad: Der Blaue Engel, die tot groot ongerief van Jannings die er zijn Bouwmeesterallures voor een van bewondering gapende menigte in hoopte bot te vieren — reeds dadelijk een openbaring werd, niet als film, maar als ontdekking van het filmsujet Dietrich; toen ik, slechts om haar, die in mijn herinnering als iets vaags, maar imponeerends was blijven zweven, dit werk voor de tweede maal ging zien, realiseerde ik steeds beter, dat hier een waarschijnlijk beperkt, doch zeldzaam talent te voorschijn was gekomen. Jordaan, die met zijn critieken in de Groene baanbrekend en niet genoeg te waardeeren werk verrichtte, toen de film zich nog alsmaar in het stadium der walgelijkste Amerikaansche draken bevond, betoogde destijds terecht onophoudelijk, dat niet de kappersbediende en geestloze flapper, euphemistisch met „star” aangeduid, maar de regisseur de grootste verantwoordelijkheid voor den film draagt. Doch toen de film, met andere kunstsoorten, naast amusementswaarde ook kunstessenties bleek te bezitten, toen iedereen den regisseur, allengs cineast geheeten, als centrale figuur in het vormingsproces begon te erkennen, verviel Jordaan steeds meer in het uiterste, het filmsujet als gelijkwaardig aan de doode stof te beschouwen. Ongetwijfeld kan in een film een voorwerp in sterke mate medespeler zijn, doch op de schreeuwerige wijze van den recensent van de Groene in het sujet haast alle initiatief te ontkennen is een bewijs van diens oppervlakkige geest. Ter Braak, die altijd zeer sterk de betrekkelijkheid aller verschijnselen erkent, heeft in zijn Cinema Militans het filmsujet in eere hersteld: in het, ik neem Jordaan's terminologie over, drama camera-cineast-sujet is de cineast hoofdpersoon, doch onaannemelijk is, zijn rol dusdanig overheerschend te onderstellen, dat hij, gelijk men in tooneelkringen zegt, het sujet dood zou drukken. De cineast heeft als taak de film als totaliteit te zien, eenheid te scheppen voor zoover het scenario dit toelaat. Sternberg wist wel, in hoeverre hij Dietrich vrij kon laten: hij zal niet voortdurend geïnterrumpeerd hebben over een volgens hem minder goed gebaar, een minder goede intonatie, hij zal begrepen hebben — en wie oogen heeft om te zien, weet dat hij het begrepen heeft — dat Dietrich in zoo'n film volmaakt zichzelf is, dat ieder gebaar, ieder woord van binnen uit komt, ongeacht de beklemmende omgeving van camera en lampen en geluidopnemers. Het is anders niet te verklaren, ten aanzien van Garbo nam men het trouwens algemeen aan, dat een drietal, dank zij middelmatige scenario's en gebrekkige medespelers nauwelijks goed te noemen films in de herinnering

blijvend bleef leven; dit feit verklaart zich slechts, doordat vanaf het doek de harteklop van een vrouw „von Kopf bis Fusz” voelbaar wordt.

Men zegt — men zegt zooveel — dat Sternberg, zelf weer eens berooid, Marlene van de straat opraapte, en dat hij dadelijk begrepen heeft, dat de Goden hem hier een wonder in de schoot wierpen. Het is met Sternberg een vreemd geval: nu eens maakt hij films, zoo apert op de slechtste smaak van het publiek ingesteld, dat een zekere geringschattende opzettelijkheid er nauwelijks vreemd aan kan zijn, dan weer verrast hij met iets heel bijzonders, en altijd blinkt hij uit in de keuze der sujetten. Was het vroeger Bancroft, die ons als type moest veroveren, dien Sternberg met een kennelijk plezier steeds weer gadesloeg in zijn, glimlachend en spelenderwijs begane wandaden en uitpattingen, nu is er iets anders dan plezier. De soms tot devotie neigende aandacht, waarmee Sternberg het sujet Dietrich bestudeert; de stille glimlach van den roué, die zich eindelijk geheel op de hoogte waande, van wat het leven schenken kan, om nu weer te ontwaken — en een hartverheugend ontwaken is het — dit alles, zoo sprekend voor wie het zien wil in Onteerd vooral, wettigt het diepe woord, dat een mijner vrienden sprak: „Ik geloof, dat hij verliefd op haar is.”

Danken de drie films (ik overdrijf iets) louter en alleen hun waarde aan Marlene Dietrich, d. i. de combinatie Sternberg—Dietrich, de mate waarin deze vrouw groot en bloedendlevend ons wint bepaalt dan ook het oordeel bij een vergelijking van het drietal onderling. Want nu zijn niet de scenario's van belang, of de andere spelers, of de eenheid zelfs, nu beslist de vraag: waarin is Marlene het beste, het meest zichzelf, zooals wij haar vanuit haar films leerden zien? En daar dit voor mij onomstootelijk in Onteerd was, zal ik mij daartoe verder bepalen.

De weduwe van een in den oorlog gevallen officier schenkt, het is alles wat zij heeft, haar lijf aan de soldaten, die voor haar vaderland vechten. Als meid van de straat — niet dezelfde uit het aandoenlijke Hollandsche lied — komt zij in aanraking met iemand van de geheime dienst, die haar, haar vaderlands-liefde onverdacht wetende, als spionne engageert. Met haar aangeboren aantrekkingskracht voor het mannelijk geslacht dient zij haar land, door geheimen te ontfutselen aan hen, die door haar betooverd zijn. Tot zij bemerkt nog een grooter gevoel in zich te hebben dan vaderlandsliefde, tot zij gaat liefhebben een vijandelijk spion, naar de consequenties handelt en gefusilleerd wordt als hoogverraadster.

Dit scenario, van alle franje ontdaan, kreeg Sternberg in handen, en het met een ietwat cynische glimlach doorbladerend, zag hij er Dietrich in, en zijn kans er met haar wat van te maken. Hij gunde het publiek veel: hij schiep een operettepaleis als centrum der geheime dienst, vol majesteitelijke gangen en door schildwachten bewaakte deuren; vol potten en pannen op de wijze van de zitkamer eener waarzegster die in koffiedik kijkt; hij verzuimde zelfs niet, een jong officier te laten uitschreeuwen, dat de oorlog en fusillade moorden zijn, men kent dit wel uit de roerende anti-oorlogsfilms. Maar per slot was dit bijzaak voor hem, een dienst die hij gaarne zijn directie bewees, want hij voelde zijn kans, de kans er ten voeten uit een levende vrouw in te kunnen boetseeren, een wereldvrouw uit Helman's verhaal, een vrouw, waarvoor zelfs de modernste, die leeg in het leven hangt, het hart, het kwijnende hart, voelt opspringen, en cynisme ziet veranderen in eerbied. Met eerbied, devotie haast, ongelijksoortig aan, maar even intensief als die, waarmee de oude meesters zich aan het schilderen eener Madonna zetten, toog hij aan het werk. Hij zag de vrouw uit het scenario als een, die ik reeds te omschrijven poogde, die bevreesd voor noch belust naar den dood, met een teveel aan liefde door het leven doolt, zich gevend, met een drang — de niet ontwaakte moet toch iets hebben, om voor te leven — haar benarde vaderland te dienen, met liefde voor muziek. Een oude wals, Donauwellen, is haar lievelingslied, wild stroomt het bloed en wild zijn de tonen, die zij uit de oude piano van een huurkamertje haalt. Tot de man komt, op wien zij altijd, lange lange jaren, wachtte. Hij is een vijand, goed, maar wat is het vaderland voor zulk een vrouw, als zij liefheeft? Als zij de blinde zekerheid heeft, dat er nu iets gekomen is, een licht, een hel-wit licht, waartegen alles verduistert . . .

De vrouw, de oer-vrouw, ideaal wellicht van den naoorlogschentijd, ontdekte Sternberg in dit scenario als mogelijkheid. En hij wist haar in Marlene Dietrich gepersonifieerd. Zij stelde niet teleur.

Misschien, tenslotte, is het allemaal nog veel eenvoudiger. Misschien is er wel niets van dit alles waar. Is Marlene in

werkelijkheid een juffrouw met wat veel sex-appeal, die een gezicht heeft meegekregen, dat niet-aanwezige raadsels doet vermoeden. Men kent ze wel, de meisjes, die kijken of ze heel iets bijzonders weten, terwijl die bijzondere wetenschap er zich toe bepaalt, graag een zontje te willen hebben, en misschien nog liever een paar nieuwe kousen, want gut, er is alweer een steek in gevallen. Maar dit alles is niet belangrijk. Belangrijk voor mij is alleen, dat ik gelegenheid heb gehad een beetje te droomen, mij in gedachten iets bijzonders te bouwen. Dat is al meer dan genoeg. Sinds de tijden der romantiek is het niet eens meer noodig, mij de illusie te laten; als het een illusie is, is het goed, is het er toevalligerwijs geen, wel, dan is het ook goed.

A. F. d. B.

Er zijn tegen het einde van de laatste groentijd, vele bezwaren geopperd tegen het huidige tweedejaar. Een hoogtepunt bereikte dit in de rede van de president van den Senaat, gehouden na afloop van de Groenencomédie, de 16de Sept. j.l. Gebrek aan geestdrift, aan opofferingsgezindheid, aan goede wil, aan originaliteit. Dit alles zijn bezwaren, die er mogen zijn, en of ze terecht zijn? Terecht zijn ze zonder eenigen twijfel, maar de vraag is, of deze bezwaren ons als verwijten mogen worden opgediend.

Want iemand kan alleen dan iets verweten worden, wanneer hij een fout maakt, maar dan ook zelf tenvolle verantwoordelijk is voor die fout. Ook alleen dan is er eenige kans, dat het verwijt ter harte wordt genomen en niet als middelmatig gekanker uit hoofde van een of andere mos, wordt aangehoord, en dan ook als zoodanig terzijde wordt gelegd. Het moge moe zijn, te kankeren en zeer zeker op een jaar als 't onze. Maar het feit, dat dit kankeren zoolang duurt heeft ons andere inzichten gegeven en bovendien legde de president in zijn zoeven genoemde rede de vinger op de wonde plek. Inderdaad verschilt ons jaar wat geestdrift betreft wel van de voorgaande. En hiervan uitgaande, willen wij, tweedejaars, verre van goed te praten of weg te doezelen de ons aanklevende fouten, U allen duidelijk en klaar voor oogen stellen, dat de fout weliswaar bij ons schuilt, maar de oorzaak van die fout, de verantwoordelijkheid ervoor, dientengevolge, niet in onze regionen moet worden gezocht, maar gezocht en gevonden moet en zal worden in het heele huidige Corps, van het derde jaar tot het zevende of achtste, tot het vijftiende zoo men wil.

Stelt U slechts voor de mentaliteit van een eerstejaar als de groentijd is afgelopen. De eerstejaarsmensch heeft gedurende een halve maand „kennis gemaakt” met „het Corps”, is zich bewust geworden, dat hij, zoo hem al een stijl eigen is, dit dan toch een bekrompen en kleingeestige stijl is. Hij heeft vage ideeën over „Corpsgeesten”, „societiestijlen” en wat dies meer zij. En hij tracht zich deze voor hem nieuwe stijlen eigen te maken, zoo niet om een „goed Corpslid” te worden, dan toch om maar een houding te hebben tegenover zijn nieuwe kennissen.

Deze eerstejaarsmensch is dus te zien als een schip zonder roer op de oceaan. Laat dus het eerstejaar aan zichzelf over, zooals dit in zoo sterke mate met ons jaar het geval was, en dit jaar zal verwateren en verworden, tot een van alle enthousiasme ontbloot heterogeen schijnproduct, zooals men het ons zoo vaak, hetzij in bedekte, hetzij in onbedekte termen te verstaan heeft gegeven.

En dit is niet de verontschuldiging van onze verdeeldheid en onze slapheid, het is niet anders dan de verklaring ervan. En laten daarom dan ook zij, die ons onze fouten verwijten denken, dat zij met hunne woorden, evengoed, zoo niet meer tegen zichzelf te keer gaan dan tegen ons.

Samenvattend, komen wij tot de ontdekking, dat onverschilligheid heerscht aller wegen. Onverschilligheid bij jongere jaars: zij dachten dat ze vanzelf goede Corpsleden zouden worden. Onverschilligheid bij oudere jaars, die dachten, dat vanzelf goede Corpsleden zouden ontstaan.

P. H. BLOM.
R. DE ROOS.
O. B. SCHRIEKE.

DELFTSCHE SCHOUW

Kaart rustig door, wij doen de rest,
Het feest is nu voorgoed verpest!
In 't geniep en heel bescheten
Op de bovenbib gezeten.
Luister wéér naar Spiegel's raad:
volgend jaar op het privaat.
Groot festijn in de biljartzaal,
Hooft kroegtijger Schoutens' wartaal!
Leggen wij het oor te luistren,
Hooren wij daar dingen fluistren,
Die Kruisinga zelfs niet kan glooven,
Schouten, donders, kom jij boven?
Je hoort wat rare dingen lallen,
Op het Pinksterfeest der ballen!
Billenheyning moest bewaken,
't Knorrendom van 't groene laken.
Een hand in de ballenzak,
Stelt hij 't plebs op hun gemak.
Steeds weer zijn de ballen zoek,
Heyning zoekt ze in zijn broek.
Hem pesten is een fijn genot,
Voor deze vluim past dank aan God.
Als wij verstoken zijn van deze,
Wie zal dan onze heyning wezen?

Voor het plakboord op de Soos,
Maak ik me weer telkens boos.
Sambal-amok-virtuoos,
Nare Odinist van Sloos.
Daar His het niet betalen kon,
Vroeg men in Odin Valeton.

De Besturen allemaal,
Gingen plotsling aan den haal.
Vele linten kwamen open,
Die men ijvrig moest verkoopen.
Telders ging nu banen graaien,
4 x wist hij hen te paaien.
Van der Heyden, lang vermeden,
Moet in een waardig lint zich kleeden.
Wesselman in dezen nood,
Wordt de Corpsdoot.
Maar ook onbekende snaken,
Zingen luidkeels van de daken.

Maar 't naaste wat valt op te merken:
Hier kwamen de bevriende klerken.
Hoe schriklijk moet het vulgus wezen,
Dat zich bestieren laat door dezen.
Schattepoepstaverpielen,
Hun beulen in de handen vielen.
Spaart, ouders, voogden, kindervrienden
Uw zoon het vak kantoorbediende.
Uit Leiden en de Bisschopsstad,
Een boerendorp, een visschersgat,
Ook Senatoren uit den Haag,
Vulden rijklijk zich de maag.
Boerend kwam 't stel beneden.
Tot ergernis van alle leden
Kwamen ordinaire snaken,
Smakelooze grappen maken.
Uitgepraat in kwijlend zwijgen,
Geniet men Stuurop's daansing-reuk.
En je kunt er nooit genoeg van krijgen,
Want ze zijn zoo leuk.

D. V. S. V., der wieg ontgroeid,
Als een lieve kleuter stoeit.
Vijftien jaren wordt de meid,
't Mannencorps is zeer verblijd.
Doch zich niet met hope vleit,
Want nu komt de puberteit.

H. L. HUYSER

BOEKHANDEL
CHOORSTRAAT 12-12a

Wij leveren U
ENGELSCH
BOEKEN tegen
60 cent de shilling
FRANSCH
BOEKEN tegen
10 cent de Franc
ANTIQUARIAAT:
Inkoop van gebruikte
— technische werken —

Delftsche Fotohandel

Fred. Alex Albers - Peperstraat 15

Groote sorteering CAMERA'S
— tegen laagste prijzen —
Ontwikkelen en afdrukken
— tegen billijk tarief —

Vakkundige behandeling

J. Baretta Delft

Voorstraat 105 - Tel. 151
Postrekening No. 109854

Koopman
en Commissionair in
**GROENTEN
EN FRUIT**
voor binnen- en buitenland

Leverancier
Societeit „Phoenix”

PATISSIER CUISINIER J.J. VAN GILS

FA. GUSSENHOVEN
BINNENWATERSLOOT 30

EEN ZEER
GOEDADRES
VOOR ALLES OP
GEBIED VAN
BANKETBAKKERIJ
EN KOKERIJ
BONBONS

TEL. 18 TEL. 18

Stalhouderij Firma Wed. J. TH. MATER

HOUTTUINEN 20-23
TELEFOON No. 464

1e klasse Rijtuigen en Paarden

Een goed bed
koopt u bij
B.H. SANDHAUS
Hypolithusbuurt DELFT

„HERMETA”

Speciaal Magazijn in
Kousen - Sokken
Handschoenen en
„Ribana” tricotages

Pyramid

Heeren en Dames-Zakdoeken

STOPPAGE

van kousen en sokken voor
Dames en Heeren Studenten

NIEUWSTRAAT 7

TELEFOON 1599

C. MEEUWIS

HEERENKAPPER

Hippolytusbuurt 37

Telef. 1575

GROOTE
SORTEERING

TOILET-
ARTIKELN

FA. WED. J. BREETVELT

CHOORSTRAAT 35-37 - TELEFOON 849

Behangerij

Woninginrichting — Stoffeerderij

Groote sorteering prima dekens

ZIE ONZE ETALAGE!!!

DODGE GARAGE

M. J. v. D. KRAAY TELEFOON 41

VOOR DE OUDE GARDE, VAN OUDS, TINUS V. D. KRAAY

VERHUUR VAN LUXE AUTO'S

NOORDEINDE 40

Weet U

dat

W. G. v. d. Ham

OOSTEINDE 165, TELEF. 885
OUDE DELFT 111, TELEF. 157
FREDERIK HENDRIKSTR. 9
uitsluitend eerste kwa-
liteit tegen billijken prijs
levert zoals

Zalm vanaf 27ct p. bl.

Sardines „ 16,, p. bl.

Roomkaasjes 55ct p. st.

gr. bl. Pilschards 26 ct

Onze fijne vleeschwaren zijn

wederom in prijs verlaagd

Aanbevelend

W. G. van der Ham

Bestellingen worden aan huis bezorgd

C. P. Tonino

Markt 43

Prachtige sorteering

Tafelzilver

GROOTE KEUZE

RINGEN

Specialiteit in
MASSIEF GLADDE TROUW-
EN VERLOVINGSRINGEN

N. V. BROUWERIJ

D'ORANJEBOOM

OPGERICHT 1671

ROTTERDAM

**2 1/2 eeuw ervaring
garandeert U prima
bier.**

WOLLEN
OVERBLOUSES
BEDJAKJES
KOUSEN
HANDSCHOENEN
SHAWLS
KRAGEN
CEINTUURS

M. A. VAN ESSEN

V/H. A. KOOLHOVEN

OUDE DELFT 149 - TEL. 486

ZONDAGMORGEN.

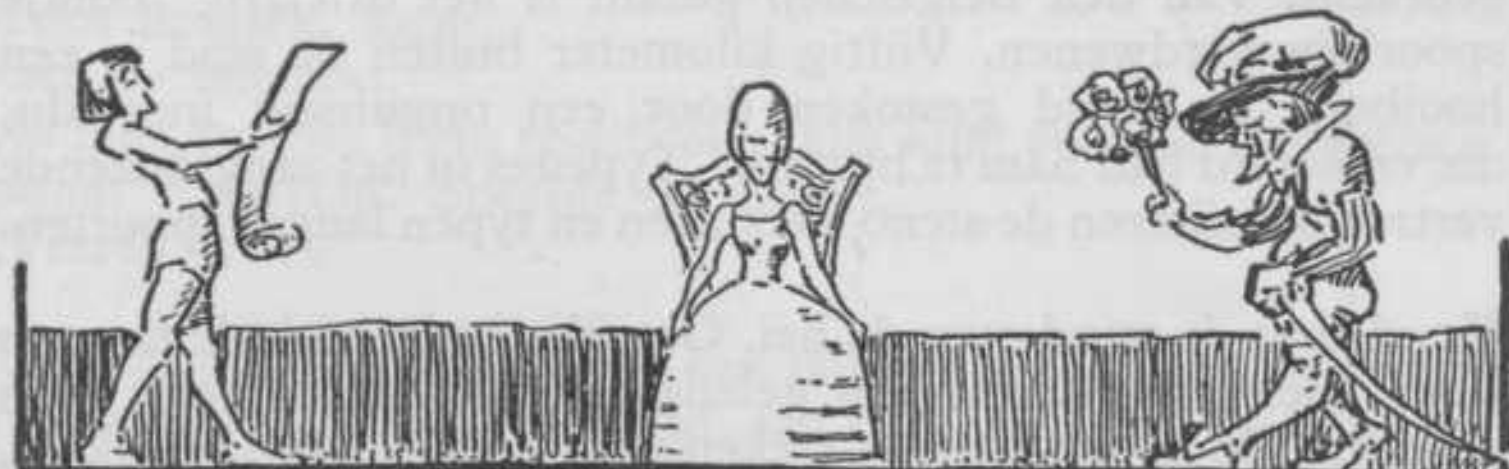
Ook de dooden lachen.

De veelheid der verschijnselen, der levensvormen, dreigt steeds weer de vraag naar het „waarom“ te verdringen en te vervangen door de vraag naar het „waarheen“. De richting gevende idealen zijn het, die gevraagd worden door een impotente massa, wier levensbelang eischt het „waarom“ te negeren. Ideeën, die de eene levensvorm afwijzen en andere aanprijzen. Zij zijn als kleermakers, die een oud pak komen vervangen door een nieuw, en een leger predikanten en pastoors, vrijmetselaars en Annie Besant zullen de ziele-nooden van den pokken-verslinder verzorgen. Maar ook dit heilsleger bestaat uit verkapte kleermakers, uit afpingelende Groenewegens, uit menschen met groote wijsvingers, die wijzen naar het eeuwige, naar de laatste Groote Stilte, naar het kruis of naar een volgende incarnatie. De wegwijzers der A.N.W.B. zijn ook hier aanwezig.

Hoe voller het wordt van levensvormen en hoe meer profeten op stoven hun zaligmakende woorden de kudde voorhouden, des te meer „dwalenden in de woestijn“ om hulp smeeken, om richting vragen en het waarheen in doodsangst uitschreeuwen in hun overvolle woestijn van levensaanbevelingen.

Ook dit essay stelt aanvankelijk de vraag „waarheen“, om direct te erkennen, dat er geen vraag naar eenig „waarheen“ is, tenzij men de vraag naar het „waarom“ als een richting-gevend „waarheen“ wil beschouwen.

Alle vorm, waarin men het leven beeldt, is een „vorm“ en is als zoodanig gedoemd onvolmaakt te zijn. Maar in zijn onvolmaaktheid is het beeld een bespotting van de idee, die aan het beeld ten grondslag lag. Aan deze bespottelijkheid ontkomt geen beeld, geen enkele vorm. In deze bespottelijkheid zijn alle levensvormen broeders. De hoofdsche minnestijl van weleer, zoowel als de kreet om gelijkheid zijn schuchtere vormen, waarin men zijn liefde en zijn kinschap Gods wilde uitdrukken. Het leven is beelden, het volmaakte beeld doodt het leven. Perfection is non-existence, zegt Huxley.

FEUILLETON

MIS.

Vervolverhaal door □.

I.

De stad sliep nog.

De rivier stroomde traag tusschen de hooge oevers, weerkaatste onwillig het karig licht van een enkele straatlantaarn, dook weg onder de breede, machtige bruggen. Dan eindelijk, verliet zij de stad, vlood langs de zwarte fabriekssilhouetten, om duister en vol geheim voort te glijden te midden van sappige velden, die in een wijden boog de stad omringden. De enkele sterren welke als koude witte stippen verspreid lagen in den grauwen nacht, vingen aan te verbleeken. De laatste taxi's reden naar de buitenwijken en de amusementscentra doofden hunne roode en blauwe lichten. De hoofden van huisgezinnen draaiden, zoo zij wakker werden, zich om en wisten nog drie uur te kunnen slapen. De agent die bij de Bank surveilleerde, schrok wakker in een donker portiek en spiedde rond. De nachtwaker bij den opgebroken verkeersweg dronk schielijk een teug jenever, die hij niet drinken

De vraag „waarheen“, het zoeken en tasten van het eene beeld naar het andere, het angstig boompje verwisselen van blindemannen, is een om den tuin loopen, die geen ingang heeft.

De mensch ontkomt niet aan de drang te beelden en het leven vorm te geven. Hoogste wijsheid moge zijn het niet-beelden, het niet-vorm geven: het zwijgen, het beteekent tevens niet-leven. Steeds opnieuw zal de mensch het zwijgen verbreken; zijn vitaliteit drijft hem ertoe bij voortdoring bespottelijk te zijn. De wijze moge weten, dat er geen waarom en geen waarheen is, onze geestelijke potentie noopt ons niettemin ergens heen te gaan en achter om te zien.

Echter is geen richting alleen-zaligmakend en geen beeld vertegenwoordigt het eeuwige leven.

Hoogste vorm van domheid is het au-serieux nemen der beelden, der vormen. Het erkennen: „dit ééne, daar gaat het om“ is de laagste vorm van wijsheid. Het opgaan in en het dwepen met, zijn lichaam veil hebben, zijn bedenkelijke symptomen van een wegwijzer-mentaliteit, die bij de beelden zweert en van die of die richting „uitkomst“ verwacht, zonder te beseffen, dat men nergens uit kan komen, omdat er niets is om uit te komen. De nietsnutter en de uitvreter zijn de schoonste levensvormen.

Het vermoeide staren der Oostersche wijzen op hun navel, de wereldwijze glimlach van den Chinees, is het afstand doen der beelden, omdat geen beeld, geen levensvorm, geen woord een laatste uitdrukking of vormgeving van het leven zou zijn. Alleen de mensch, die de bespotting der beelden heeft erkend, zal niet ophouden te beelden en het leven oneindig vorm te geven. Zijn gevoel voor humor stelt hem in staat behagen te scheppen in iedere bespottelijke levensvorm en deze vorm één oogenblik te beschouwen als de uiteindelijke, om de bekoring van volmaaktheid en het lachwekkende van een aldus pretentieuze vorm volledig te genieten. Zijn inzicht behoedt hem er voor te verstarren in enkele willekeurige beelden.

De burgerman scheidt geen nieuwe levensvormen, hij vormt het leven niet op eigen wijze. Hij neemt vormen over, die hij klakkeloos aanvaardt. De burgerman waakt over zijn vormen. Want indien ze hem ontnomen worden, is hij een reddeloos man, gezien hij niet in staat is zijn verloren buit door eigen vormen te vervangen. De burgerman ziet in conventie, in mode, in geloofsbelijdenis, in communisme vestingen, binnen wier muren hij veilig kan slapen. Het zorgvuldig naleven der reglementen en leefregels, voor ieder der vestingen verschillend, waarborgt hem het volledig bezit ervan. Nadat hij voortgejaagd is door het teeken des kruises, door de femelaar Krishnamurti of door de verlossende gedachten van een Karl Marx, die de wegwijzers zijn van den burgerman, komt hij vermoeid waar hij meent, dat geen wegwijzers meer zijn, maar slechts een veilige burcht. Zijn verder leven is slechts verdedigen. De „Zonderlingen“, de „eigenaardigen“, de in de

mocht. De schildwacht voor het koninklijk paleis schouderde het geweer en deed tien passen heen en tien passen terug. Toen, flauw hoorbaar, klonk het geronk van een motor boven de stad. De man van den Veiligheidsdienst keek naar boven, maar liep weer snel door. Een carillon begon te spelen. Het vliegtuig volgde den Noordelijken rivieroever, en verdween in Oostelijke richting. Een professor, die een artikel schreef, trok een gordijn open, maar keek in den zwarten nacht.

Mr. Borolow P. J. Ohtuo schoor zich met welgevallen. Zijn baard was enkele dagen oud en dus zacht-zijig, het water verrukkelijk warm en zijn mes vlijmscherp. Kris-kris zong het mes en Mr. Borolow P. J. Ohtuo had gaarne mee willen zingen. Maar hij wist hoe onverstandig dit zijn zou en zweeg. Daarna spoelde hij de kwast uit en droogde het mes. Hij koos een goed blauw pak en hing het over de stoel. Toen herinnerde hij zich zijn zakken van den vorigen avond niet leeggehaald te hebben. 'n Horloge, nagelschaartje, portefeuille. Een briefje fladdert op den grond. Wij springen er op af en lezen:

Aan Mr. Borolow P. J. Ohtuo.

Kijk in Godsnaam uit. Sam in de buurt. Je weet wat het beteekent. Hier alles veilig. Dinsdag kan de cylinder komen. Woensdag wordt er proefgedraaid. Elly niet meer te houden.

Alexander.

De heer Ohtuo trok een zijden morgenjas aan en opende het venster. Een groote menigte stond op het plein voor het hotel. Auto's kropen in lange file tegen elkaar. Trams werden gestuit door de menschenmassa's. Agenten, met de gummi-stok in de hand, deden geen moeite het verkeer te regelen. Geen claxon verscheurde de stilte. De menigte zweeg en

oogen des burgermans „idioten” en „krankzinnigen”, zij dwalen van het eene beeld naar het andere, van het eene woord naar het andere. Zweren vandaag bij gene vorm en morgen bij deze. Achten kastijding en dan weer zelfvergoding als verlossing brengende elementen. Zij hebben geen tehuis. Soms verschaft men hen onderdak. Zij gelooven niet in één beeld, maar nu in God dan weer in den Duivel.

Hiertusschen beweegt zich de uitvreter. Hij gelooft niet in één beeld en ook niet in vele beelden. Hij vormt het leven om terstond weer zijn vormen te verwerpen. Hij lokt den burgerman uit zijn tent en schatert om zijn stuntelige beleefd-heden. Hij schatert om de toewijding en ernst, waarmee de burgerman zijn zaak dient en lacht om de ijver, waarmee de geloovige zijn belijdenis verdedigt en „uitbouwt” in de wereld. Hij gnuift bij 't zien „uitdragen” van ideeën in de wereld, en kijkt meewarig naar Abraham, die dagelijks zijn zoon offert. Hij vormt, beeldt, spreekt, huilt en schaterlacht.

Hij weet, dat de „onzin” van vorm en beeld de diepste zin is van alle vormgeving.

Eerst nadat men alle levensvormen als lachwekkende onzin heeft leeren erkennen, kan men beginnen te leven.

J. M. MATTHIJSEN.

Lutterade, 26 Oct. '31.

CORTEZ.

Wanneer wij de inventaris opmaken van onze Utrechtsche Lustrumherianeringen, plaatsen wij die, welke aan het spel Cortez zijn verbonden, geheel onderaan.

Nog liever zouden wij, daar het nu eenmaal noodig is ons niet geheel onbetuigd te laten, de genoeglijke nachtelijke rijtoeren door de overvolle en van jeneverwalm doortrokken straten, eenige der vermakelijke tafereelen in het Delftsche huis of zelfs onze indrukken van den door uitheemsch coloriet genietbaar gemaakte P.H.R.M. memoreeren. Daar echter een lustrumspel van een jubileerend corps qualitate qua een gebeurtenis van belang is, kwijten wij ons met deze bespreking van de plichten die wij door een perskaart jegens onzen gastheer hebben verkregen. Bovendien is de tijd nabij dat men in Delft plannen zal moeten beramen voor het komende Lustrum. Zonder vooruit te willen loopen op wat in dit opzicht te berde zal worden gebracht meenen wij onze indrukken over de vertooning te Utrecht te mogen aanbevelen, als een waarschuwing, hoe wij ons Lustrum zeker *niet* moeten inkleeden.

Het „probleem” of conflict, zoo men wil, dat aan het spel „Cortez” ten grondslag ligt is de botsing tusschen twee beschavingen, waarvan één, zich uitbreidend buiten de grenzen van het rijk de dragers der andere wil overheerschen, zij het

staarde ontzet naar het midden van het reusachtige plein, waar met koeien van letters geschreven stond in witte kalk: „Sam Ohtuo mis . . .”

De ontzettende spanning, teweeggebracht door de groote, zwijgende menigte deelde zich mede aan de geheele stad. Wie had deze raadselachtige woorden geschreven? Wie was Sam? Wat moest Sam met Mr. Borolow Ohtuo, den enthousiast ingehaalden premier van het rijk waarmede men op het punt stond de diplomatieke betrekkingen te verbreken, wat moest deze Sam met hem doen? Was „mis” het begin van „missen”, of „misschien”, met nog vele woorden er achter? Of was het „mishandelen, misleiden, mismaken, misbruiken”? Waardoor werd de geheimzinnige schrijver genoodzaakt de vlucht te nemen en zijn product onvoltooid achter te laten? De winkels waren den geheelen dag gevuld met menschen, die niet kwamen koopen, maar nieuwsgierig vroegen of er al iets meer bekend was. De tijdinghallen der groote dagbladen werden belegerd. De werklieden in de fabrieken spraken vijf minuten van elk uur met elkaar waardoor de hoofdstad, wanneer wij even aannemen dat zij één miljoen arbeiders had, dien dag f 400.000 verloor.

„Ja” zeide Mr. Borolow P. J. Ohtuo schor.

Zijn secretaris verscheen in de deuropening. „Hier is de verslaggever van „Echo du Peuple”.

„Weet hij wie het geschreven heeft?”

„Dat kwam hij juist vragen, Excellentie.”

„Gooi hem er uit!”

De zenuwachtige hand van Mr. Ohtuo trommelt op de tafel. „Hallo juffrouw, politiebureau” . . . Wat . . . nog niets . . . Godalle Jezus . . . ja, ja . . . 't is goed.”

Koortsig werken zijn hersens. Bijzonder rapport van de politie: „Acht bedelaars gearresteerd in omgeving van het plein. Twee bleken student te zijn, die het volk wilden leeren kennen.

uit zucht naar geld of macht, zij het door de wensch het eigen heilsysteem aan anderen op te leggen, om hun bestwil, met geheel de nasleep van wederzijdsch niet-begrijpen en de vraag of het brengen van cultuur aan z.g. minder beschaafden wel heilzaam is.

Dit gegeven, dat wellicht ook uitgewerkt kad kunnen worden in een spel van de hedendaagsche R.K. Missie, met geld- en kerkzuchtige kapelaans en dansende boschjesmannen, is door den Heer Dhont om begrijpelijke redenen gestoken in het meer schilderachtige kleed van den Spanjaard Cortez, die met papen en soldaten naar Mexico trekt om er goud te halen en het kruis te brengen. Het laatste in dubbelen zin, want de schoone Mexicaansche beschaving gaat ten onder.

Bij het begin van het spel zien we vele Spanjaarden te paard, in kleurige gewaden, gevolgd door soldaten en padres met tonsuur en kruis aantreden. Cortez houdt een rede in slecht Nederlandsch, waarna het decor helder verlicht wordt: een lange witte muur, een poort en een hooge trap. Een eenvoudig en schoon decor, dat onze verwachtingen doet spannen. Dan komt Montezuma, de Mexicaansche koning, met gevolg en lange bonte rijen volk de trap af. De spelers vullen de platformen en boeien de aandacht door het levendig spel der kleurige, met smaak gekozen costumes. Montezuma plaatst zich op een der hoogste vlakken, zijn luxueus gewaad wordt verlicht door felle lichtbundels (Philips) en werpt gouden en zilveren vonken in het rond. Dan vangt een ballet aan, aange-naam om naar te zien (Darja Collin), doch een beetje lang.

Tot zoover het exposé. Hierna ontwikkelt zich de handeling en wij prijzen ons gelukkig het tekstboekje te hebben gelezen, daar de duistere bedoelingen van den schrijver ons anders geheel ontglipt waren.

Cortez wordt ontroerd door het ballet der Mexicanen, hij staat daadloos, hij is „de vervoerde door een gezicht” (aldus het tekstboek). De Spanjaarden, die het licht dat hun leider is opgegaan niet vatten, roepen hem tot de orde en blijven op hun stokpaarden: goud en kruis. Cortez vraagt Montezuma goud. Montezuma begrijpt hem niet en biedt den vreemdelingen zijn prinsen aan. De Spanjaarden begrijpen dit niet (wij evenmin) en komen met het kruis aandragen. Cortez interpreteert de wensch der pastoors in slechte bewoordingen, en dringt o.a. aan op „offeren aan het Lam”. Montezuma schijnt ook dit niet te begrijpen. Er volgt een dans der prinsen, welke eindigt in een zelfmoord op grooten schaal. De laatste prins echter doodt niet zichzelf, doch Montezuma, den koning. Dit alles beeldt de ondergang der Mexicaansche beschaving uit.

Dan komt het keerpunt: Cortez ziet het verderf dat hij met de zijnen over dit volk heeft gebracht, tracht hen te overreden heen te gaan, en wil, wanneer zij zich niet naar zijn wensch schikken en slechts de woorden goud en kruis herhalen, zelf het veld ruimen. Doch zijn soldaten weerhouden hem met hun lanssen. Dan tracht hij de Mexicanen zelf tegen zijn krijgers op te hitsen, doch zij blijven indolent en bewegingloos, laten het hoofd zakken, worden overweldigd en voorzien van de zegeningen van het kruis. Soldaten trekken de stad binnen en

Drie publieke vrouwen vertelden van mannen die een revolver in de achterzak droegen en het gesprek op Ohtuo hadden gebracht. Van den Belgischen gezant is het driejarig zootje spoorloos verdwenen. Vijftig kilometer buiten de stad is een hooiberg in brand gestoken door een ongunstig individu, die verklaard had Sam te heeten.” Typistes in het aangrenzende vertrek ontcijferen de steno-verslagen en typen lange rapporten.

Koud fluit de wind over de hei. Gewillig buigt zich de tengere erica, die al zoovele weken geleden de bloempjes heeft prijs gegeven. De hooge dennen steken woelig de kruinen bij elkaar. Af en toe kraakt en steunt het bosch, dan vallen de takken naar beneden en blijven hangen in het eikenhakhout of liggen dwars over het karrespoor.

Midden op de hei staat een hutje. De plaggen liggen schots en scheef. Het is een wonder dat het nog weerstand kan bieden aan den wind. Op het dak groeit een pol ijl gras. Daar heeft in het voorjaar een pierewiet gebroeid.

In het hutje op zijn knieën zit een man. Hij heeft een gebroken bijl in de hand. Daarmee graaft hij en graaft totdat hem het bloed onder de nagels te voorschijn treedt.

„Je vindt het niet, want het is er niet,” zegt een stem. Hij kijkt niet op en lacht schamper. Wij hebben dadelijk naar den hoek gekeken, waar het geluid vandaan kwam. Daar zit een vrouw op een bank, de beenen over elkaar en rookt een cigaret. Het is een mooie vrouw. Zij heeft bruine, heel diepe oogen en een groote, zinnelijke mond. Op haar borst hangt een medaillon. Wij knippen het open en zien een blonde haarkrul. Aan de andere zijde staat: Van Borolow, 19 Juni 1931.

Secretarissen versperren den weg. Niets en niemand mag hem spreken. Neen, geen enkele krant zal iets te weten komen. Of Ohtuo ongerust is? Niet het minst. Hij speelt schaak met een vriend . . .

een roode gloed achter het decor toont aan dat de stad in brand staat.

Dan dooven de lichten en uit de poort komt, beschenen door één zoeklicht, Cortez, de gebroekene. Hij spreekt een slot-tirade en besluit hierna het spel met een nummertje „gebroken man”, dat ons sterk doet denken aan de oude, blinde vader uit een Heyermans-drama en dat zijn culminatiepunt van lachwekkendheid heeft in het langzame wegslijpen langs lange witte muur (foei! misbruikt décor), steeds met de handen tastend in de witte lichtvlek, die langzaam voortloopt langs het décor, tot het verlossend moment, waarop de blindeman in de duisternis is verdwenen.

Resumeerende denken wij als volgt over Cortez: Het probleem lijkt ons te onbelangrijk, althans te ver-af voor het openluchtspel van een studentencorps. De keuze der localisatie van het probleem: Cortez en de Mexicanen, vinden wij zeer misplaatst, hoewel uit historisch oogpunt wellicht interessant. En wij hebben sterk den indruk dat bij het samenstellen van dit spel de neiging om de, door de burgerij zoozeer geapprecieerde maskerade toch niet geheel te laten schieten een belangrijke rol heeft gespeeld. Een maskerade is er dan ook geweest! Zelfs meerdere avonden kon men de belachelijke stoet door Utrechts straten zien rijden, toegejuicht door de toeschouwers. Hier is niets tegen! Indien men van een lustrum een feest wil maken voor heel de stad, wanneer men de leden van het Corps tijdens een Lustrum de vreugde niet wil bemoeilijken door de verplichtingen die een echt lustrumspel ongetwijfeld meebrengt, en, in de overtuiging toch niets beters te kunnen, zijn toevlucht neemt tot een maskerade . . .

Wij betreuren een dergelijke houding zéér. Doch erger is het om onder het mom van een openluchtspel een maskerade te vertoonen, waarvan dan bovendien nog de onkosten voor een deel gedekt worden door het argeloos publiek, en aldus den goeden naam der studenten-openluchtspelen te ondermijnen. Wij hebben de hoop dat een zinledig kijkspel als Cortez door geen der Corpora zal worden nagevolgd.

J. D. B.

LITERAIRE KRONIEK

HET WONDER DER LIEFDE.

(C. en M. Scharten-Antink).

Het is mogelijk een bedelaar in rok te steken, aan een tafeltje te plaatsen, waarop een dikke flesch champagne prijkt, een zegelring aan den vinger te schuiven en hem te voorzien van een charmante, begeerenswaardige jonge vrouw. Wanneer men dan dit tableau-vivant vanuit een zaalhoek beziet, zult gij het eerste oogenblik niet in staat zijn het bedrog te constateren.

Hult men daarentegen een aristocraat, ook de geestelijke, in

Binnen houdt de dokter zijn pols vast. Ja, ja, zoo. Wandelt U vanmiddag op de corridor. Nee, ik zou niet naar buiten gaan. Kalm houden, kalm.

Rrrt — telefoon.

„Ja hier, politie. Even rectificatie. Het kind van den Belgischen gezant is terecht. Speelde op zolder.”

„Verrek” . . .

Rechercheur Hopkins stapte een portiek binnen, om zijn pijp die hij al loopende gestopt had, aan te steken. Het flakkerende licht van de lucifer scheen een oogenblik fel op de dunne gouden ring en terstond bracht dit kleine voorval hem weer de unheimische geschiedenis met zijn vrouw voor den geest, omdat de aardappelen niet gaar gekookt waren en waarover hij een onaardig woord had gezegd. Toen, na een paar strubbelingen was plotseling de spiegel gebroken, en waar moest hij zich nu morgen in scheren? Hij had op 't bureau bijna het zakspiegeltje van collega Johnson gegapt, maar 't lukte niet. De winkels waren gesloten en de commissaris stelde prijs op een geschoren corps.

Juist wilde rechercheur Hopkins, na een groote wolk rook uitgeblazen te hebben, de portiek verlaten, toen een geluid zijn aandacht trok. Het kwam uit het huis. Hij hield de adem in, en luisterde aandachtig. Er klonken de heel zachte voetstappen van een sluipenden man. De politieman aarzelde geen seconde. De looper klikte in het slot en Hopkins liep op zijn teenen de gang door. In een kamer klonken stemmen.

„Zet je thee, lieverd.”

„Nog even een pen, zoo. Je kunt die groene wol toch al zoo slecht zien, bij lamplicht.”

„Wat maak je?”

„Een jumpertje voor de kleine Frits van tante Door. Kijk. Ik schiet al aardig op, hè?”

Rechercheur Hopkins besepte plotseling wat hij eigenlijk deed.

de lompen van een vagebond en plaatst men hem in een koe-stal, temidden van de melkstoelen en het vee, dan zult gij bij den eersten oogopslag den vorst herkennen, welke hij is volgens geboorte en intellect.

Het is aan de familie Scharten gelukt een bedelaar te hullen in landloopersgewaad. Zij hebben den vorst getracht te vangen, maar de vangst was poover, zeer poover zelfs.

Het procedé van Sprotje: een type centraal opstellen, het een probleem in de hand geven en de uitingen en impressies, welke dit probleem verzoekt nauwkeurig, doch met veel bombarie — maar daarover straks — notteeren, dit procedé werd gevolgd bij de moeilijkheidsjes van Francesco, de Nar, is kortom het leitmotiv van de Schartensche haard.

Paolin, een Italiaansch strooper, groote sterke bruint, zit in de gevangenis om ik weet niet wat, en betreurt zijn velden en bosschen. Door een toeval ontdekt hij in een medegevangene de vrouw, die hij eens met een karwei hielp, maar toen geen aandacht waardig keurde. Nu, na bedrogen te zijn door zijn vrouw, is zij de eenigste mensch, die hem doet hopen en reeds een enkel woord van haar, dat zijn cel wordt binnengesmokkeld, stelt hem in staat zijn gevangenisstraf te aanvaarden. Roza komt inderdaad na zijn vrijlating bij den poort, ze leven gelukkig tot zij sterft, enz., enz.

Wat is er van deze figuur geworden? Een groot, zwaar lichaam, dat achter tralies zit en den goeden moed erin houdt door onbewust gecultiveerde zinnelijkheid. Het is wel zeer toevallig, dat deze beide menschen, die zich in arren moede, wanneer de celeenzaamheid op hen drukt, elkaars prachtige lijven voor den geest halen, ook *werkelijk* een gelukkig bestaan leiden in vrijen toestand en het is wel zeer onbegrijpelijk, dat zij den eersten avond na drie, of hoeveel jaar wel niet, naar elkaar gesnakt te hebben, verklaren te zullen trouwen en toch den nacht doorbrengen in een verschillend bed. Een laf en minderwaardig offer aan de fatsoenlijkheid. Waardoor ook de naam ietwat bespottelijk is geworden, tenzij er mee bedoeld wordt een wonderlijke liefde, een nogal vermakelijke aberratie. Dat dan zou niet de moeite waard zijn geweest over te schrijven. Het is een wonder van liefde, dat zich voltrokken heeft, maar de schrijvers hebben heel wat intieme gedachten achtergehouden en heel wat moeilijkheden niet vermeld.

Bovendien is het verhaal nog zwak om een andere reden. De overvloedige plastiek werkt vermoeiend, het is niet prettig telkens en telkens weer twee of meer voorvoegsels voor een zelfstandig naamwoord te lezen, zelfs ook al geven beide woorden inderdaad een juiste omschrijving, maar het wordt irritant, steeds weer de geijkte conglomerate te lezen, die wij nu reeds zoolang in de Nederlandsche taal zijn tegengekomen, steeds weer: „een doffe woede, een brandende afwachting, donker-zwaar gelach, of ruig-omstoppelde kinnen.” Wat zijn dan toch natte „blaren-takken”? Waarom niet eenvoudige zinnen, waar deze fraaiigheden hebben plaats gemaakt voor een weinig bezieling?

Het is een simpel gegeven dat wonderlijk is opgelost en gestoken in een pak van C. en A.

M. C.

Idiote stumper. Het was een gewoon huis met gewone menschen in een der fatsoenlijkste wijken van de stad. Hij was te verstrooid vanavond, die ellendige geschiedenis met zijn vrouw. Hij zou wat willen geven om het ongedaan te maken. En nu dat scheren morgen, hoe kreeg hij in Godsnaam een spiegel? Werktuigelijk keek hij rond, naar de vastgeprikte wajangpoppen, de Chineesche landschapjes, de molentjes uit Zeeland in leelijk imitatie blauw, een kleine teere kom met één goudvisch, de gestikte spreuk: „Beter ten heele gedwaald, dan ten halve gekeerd.”

Pats! Rechercheur Hopkins stond kaarsrecht. Dit was de vinger Gods. Natuurlijk had zijn instinct hem niet bedrogen, er moest iets geheimzinnigs zijn aan dit huis. Resoluut legde hij de hand op de deurknop, en draaide deze om.

„Goedenavond samen.”

De man keek verbaasd op van zijn krant, de vrouw legde haar breiwerk neer.

„Ik kwam even waarschuwen dat de voordeur aan stond.”

„Heb jij zeker gedaan, man, toen je Timotheus uit liet.”

„Ik dank U wel, brigadier, niet dat ik bang ben, maar mijn vrouw is geschrokken van die geschiedenis van het plein en ze had toch al last van zenuwen. U bij de politie weet zeker wel wie dat geschreven heeft?”

Rechercheur Hopkins haalde de schouders op en wandelde door de kamer. Met een ruk schoof hij de gordijnen weg en staarde in den zwarten achtertuin. Toen veegde hij met een snel gebaar de wasem van de ruit en deinsde ontzet terug. Even warrelt alles voor zijn oogen, dan tuimelt het in razend tempo door zijn geest: „Ohtuo, de geheimzinnige letters, de booze commissaris, de onbekende dader, de dreigende aanslag van Sam.”

In het kleine, net onderhouden achtertuintje, staan naast elkaar, drie emmers met kalk.

(Wordt vervolgd).

DENKT

U erom dat U Uw
wasch klaar legt?
Laat ons ze even
halen!!

**Stoomwasscherij
„Hof van Delft”
voor de fijnere
Heerenwasch!**

F^A. Wed. P. KOENERS
H. DE GROOTSTRAAT 106
TELEFOON 721

Instituut
voor
Oogonderzoek

Spreekuren van den arts:
Werkdagen: 's Middags van
2—5 uur en op Marktdagen
óók 's morg. van 9.30—12 uur

Consult f 1.— Nieuwstraat 2

F^a. A. Reichert
MARKT 1-3

In Mantels
en
Japonnen

Steeds iets nieuws

VROOM & DREESMANN - DELFT

Divanbedden
Divankleeden
Opklapbare ledikanten
Sarongs

Heeren overhemden
Bretelles
Zelfbinders
Sokken

UITGEBREIDE SORTERING
Lage prijzen Alleen à contant Geen maandrekening

RIEMEN, PORTEMONNAIE'S, KOFFERS
HONDENMANDEN,
-LIJNEN, -BANDEN
ENZ.

SCHOENREPARATIE

1.90-1.30 1 DAG KLAAR

A.P. HAVENAAR BRAB. TURFMARKT 61 - DELFT

M. HOGERVORST
DELFGAUWSCHEWEG 165-167 - DELFT

RIJWIELEN GRUNO . . . vanaf f 78.—
" BURGERS E.N.R. " f 63.—
" M.H. . . . " f 50.—

EERSTE KLAS REPARATIE INRICHTING

HORAX

DIVERSE BUREAU-, SCHEMER- EN
TEEKENTAFELLAMPEN

AANBEVELEND,

J. V. BERGMAN

HIPPOLYTUSBUURT 22 - TELEFOON 662

A. RUTGES
MARKT 15 - DELFT

DAGELIJKSCHE
ONTVANGST VAN
NOUVEAUTE'S

MAGAZIJN VAN
WOLLEN- EN
ZIJDEN STOFFEN

B. VETH & CO

18 **B** 79
DELFT

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de

Delftsche Melkinrichting

DIRKLANGESTRAAT 66-70

TELEFOON No. 42

UITSLUITEND PRIMA KWALITEIT
Streng toezicht over de melk op
eigen laboratorium. Gerechtigd tot
het voeren van het Rijksbotermerk

TREEDT

ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA
MONOTYPE-DRUKKERIJ
HIPPOLYTUSB. 6 DELFT TELEFOON 160

E. NOACK'S

Fijne Vleeschwaren
uit de (Koninklijke fabrieken)
behooren bij een fijne koffie-
tafel.

Grootste sortering hier
ter stede.

Conserven en Comestibles,
en zeer fijne Kaassoorten.

C. C. WEIL

HIPPOLYTUSBUURT 17
Telefoon 1286

Overhemden, Dassen,
Hoeden, Pullovers
Handschoenen

J. J. G. CNOOPS
OUDE DELFT 218

Heerenkleeding
naar maat

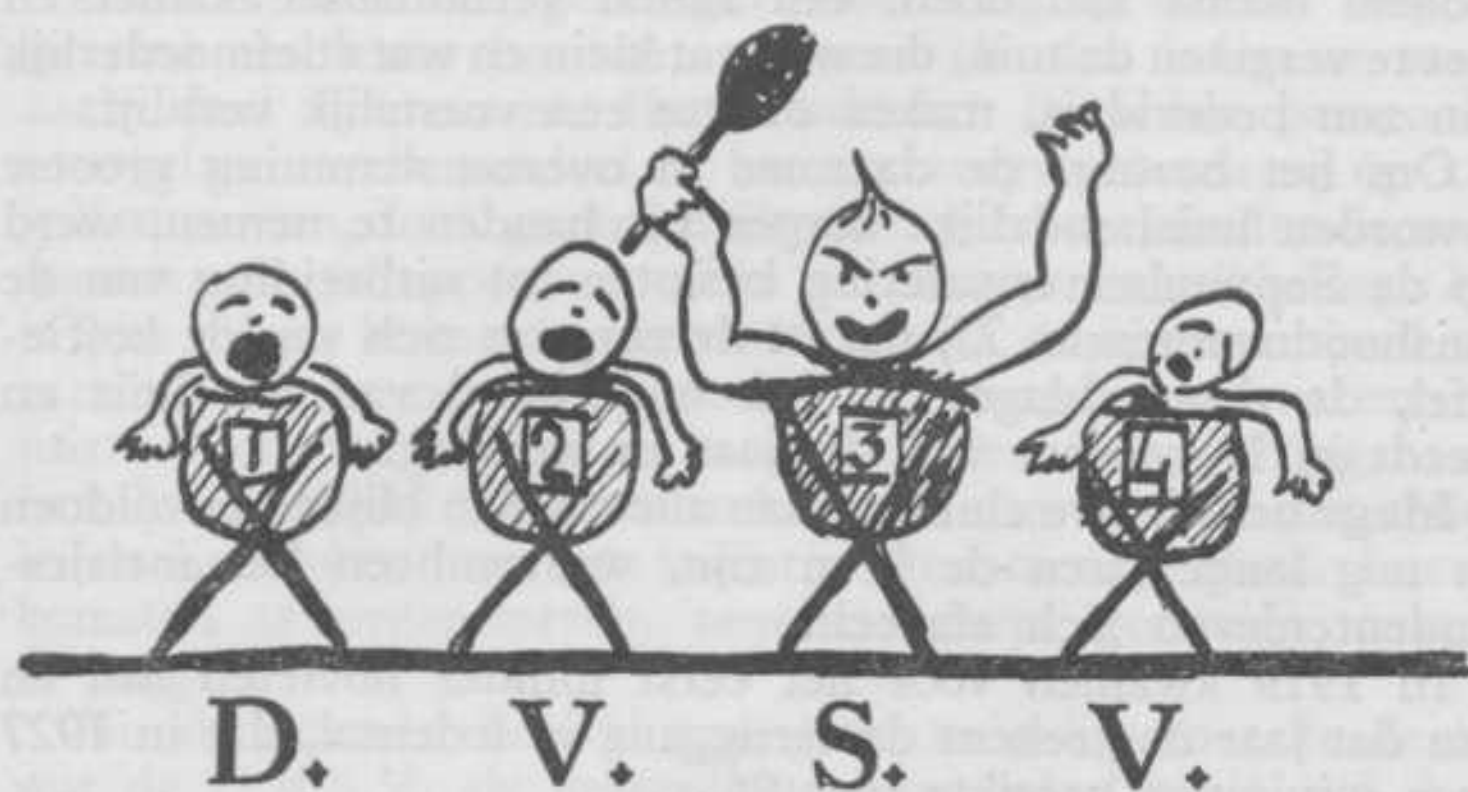
VAK- EN STUDIEBOEKEN
TEEKENBENODIGDHEDEN

BIJ

TECHNISCHE BOEKHANDEL

J. D. HEINECKEN

HIPPOLYTUSBUURT 4

REDE VAN MEJ. J. HIEMSTRA,
Presidente der D. V. S. V.

Edelgrootachtbare Heeren Curatoren,
Hooggeleerde Heeren Professoren,
Vertegenwoordigers van Zusterverenigingen en bevriende
verenigingen,
Reunisten en leden der Delftsche Vrouwelijke Studenten-
Vereeniging,
en voorts Gij allen, die door Uw tegenwoordigheid blijk geeft
van Uw belangstelling in onze Vereeniging,

Dames en Heeren,

Nu de dag is aangebroken, waarop de Delftsche Vrouwelijke
Studenten-Vereeniging het feit herdenkt, dat zij 27 jaren ge-
leden werd opgericht en zich dit voorstelt met een lustrum
te vieren, lijkt het mij goed om een blik te slaan op de ontwikke-
ling en groei van onze vereeniging, alvorens we ons in de ge-
noegens van deze drie dagen gaan begeven.

Het was in 1900, dat de eerste 2 meisjes, de dames Bes en van
West bij de, toen nog, Polytechnische School werden inge-
schreven als technologen.

Op 14 November 1900 werd door de, inmiddels tot drie
samengegroeide vrouwelijke studenten, een vergadering be-
legd, waar de noodzakelijkheid besproken werd tot de op-
richting van een vereeniging van meisjesstudenten met het
oog op de mogelijke vermeerdering van het aantal der vrouwe-
lijke studenten. De naam der vereeniging luidde: „Delftsche
Dames Studenten Vereeniging”, welke September 1901 ver-
anderd werd in „Delftsche Vereeniging van Vrouwelijke
Studenten”.

Tot presidente, secretaresse en penningmeesteresse, werden
achtereenvolgens gekozen de oprichtsters: Mej. E. van West,
Mej. M. E. Bes en Mej. S. van Hoytema, welke tevens de
eenige leden waren. Het doel dezer vereeniging was: het be-
vorderen van de onderlinge band tusschen de vrouwelijke
ingeschrevenen der Polytechnische School. De jaarlijksche
bijdrage bedroeg f 1.— per vereenigingsjaar; de kleuren der ve-
reeniging waren lila met zilver.

Het zij mij vergund een woord van hulde te brengen aan de
pioniersters der vrouwenstudie in Delft, die tevens een po-
ging gedaan hebben, de grondslag te leggen voor de thans be-
staande Vrouwelijke Studenten Vereeniging. Maar bij een
poging is het gebleven, ondanks het verblijdende feit, dat zich
op 20 November 1901 een nieuw lid, Mej. A. Scheltema,
aanmeldde, en hartelijk welkom werd geheeten. Op 8 Augustus
1903 volgen in het notulenboek deze paar treutige zinnen:
„Dit was de laatste snik van de Delftsche Vereeniging van
Vrouwelijke Studenten. Aan de besluiten van de laatste ver-
gadering werd nooit uitvoering gegeven en de penning-
meesteresse inde geen contributie. Aldus stierf helaas de
Delftsche Vereeniging van Vrouwelijke Studenten door totaal
gemis aan belangstelling van de verdere leden.”

Niet had men kunnen vermoeden, dat reeds in September
1904 zooveel meisjesstudenten aan zouden komen, dat een
tweede poging gewaagd en met succes bekroond werd. Zoo is
op 13 September 1904 de Delftsche Vrouwelijke Studenten
Vereeniging tot stand gekomen; terwijl op 29 October de con-
stitueerende vergadering plaats vond, waarop het reglement
werd goedgekeurd. De vereeniging telde toen 12 leden en
1 buitengewoon lid; de contributie bedroeg slechts f 5.—.
Aan Prof. Kraus, directeur der Polytechnische School,
aan den Senaat van het Delftsch Studenten Corps en het
bestuur van de Delftsche Studenten Bond werden aankondi-
gingen gestuurd van de oprichting der vereeniging en werd
tevens het verzoek gedaan het bestuur te willen ontvangen.
De vergaderingen der vereeniging werden bij de leden aan
huis gehouden; doch reeds na een jaar betrok men een eigen
clublokaal in het gebouw der Societeit „De Standvastigheid”
op het Oude Delft 123.

De meisjesstudentenclub in haar aanvangsstadium nam in de
eerste plaats de ontwikkeling harer leden ter harte en trachtte

deze te bevorderen door het houden van lezingen en impro-
visaties.

Reeds toen werd behoefte gevoeld aan een, naast de studiee
staande, gezelligheidsvereeniging, waarbij de wetenschap
eenigszins op de achtergrond kwam. Dit uitte zich in een toe-
nemend enthousiasme voor de themiddagen, terwijl de be-
langstelling voor de lezingen afnam.

Toch was er, ondanks enkele tijdelijke inzinkingen, zeer
spoedige vooruitgang te bespeuren, waardoor bewezen werd
dat de vereeniging alle recht van bestaan had. Het leden-
aantal steeg geleidelijk en op 6 November 1906 werd het eere-
lidmaatschap aangeboden aan mej. A. Scheltema, mej. F. G.
van Neck en mej. Mac Gillavry als oprichtsters onzer vereeni-
ging.

De officiële band met de andere vrouwelijke studentenver-
eenigingen, die reeds in het eerste bestaansjaar der Delftsche
Vrouwelijke Studenten Vereeniging gelegd werd doordat het
gast der Groningsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging
„Magna Pete” en later der Ver. v. Vrouw. Stud. te Leiden,
hun lustra meevierde, werd versterkt, doordat tijdens het
lustrum te Groningen een gecombineerde besturenvergadering
plaats vond, waarop de onderlinge verhouding der vijf ve-
reenigingen geregeld werd.

Besproken werd elk jaar zoo'n bijeenkomst met een lustrum
te doen samenvallen. Om dit plan te kunnen volvoeren, werd
de D.V.S.V. verzocht haar lustrum 2 jaar later te stellen. In
verband met het gering aantal leden en de daarmee overeen-
stemmende financiële toestand werd dit voorstel aangenomen.
Mocht het U dus in het begin van mijn rede opgevallen zijn, dat
wij ons 5de lustrum bij het 27-jarig bestaan der vereeniging
vieren, thans kan ik U mededeelen dat op de gecombineerde be-
sturenvergadering te Leiden in 1930 goedgekeurd werd het
voorstel om 2 maal na 4 jaar een lustrum te vieren, zoodat
werkelijk het 7de lustrum der D.V.S.V. samenvalt met haar
35-jarig bestaan. Doordat zich het aantal zusterverenigingen
van 5 uitgebreid had tot 7, door oprichting van een Vrouwe-
lijke Studenten Vereeniging te Rotterdam en Wageningen,
was de reden, om ons lustrum 2 jaar later te vieren, vervallen.
In dit verband wilde ik U ook noemen de oprichting van den
Bond van Vrouwelijke Studenten Vereenigingen in 1926, met
als doel de behartiging van gemeenschappelijke belangen en
vertegenwoordiging van vrouwelijke studentenverenigingen
in Nederland bij nationale en internationale kwesties.

De B.V.S.V. is samen met de Algemeene Senaten Vergadering,
de A.S.V., aangesloten bij de Confédération Internationale des
Etudiants (C.I.E.).

Maar laten wij nog even teruggaan tot de vereeniging in de
eerste jaren van haar bestaan.

Ik schetste U reeds de verhouding tot de zusterverenigingen,
welke tot groote tevredenheid stemde, dit was echter niet het
geval met de studentenorganisaties in Delft zelf. De verhouding
tot de Christ. Stud. Vereeniging was beleefd, tot de Bond
zeer beleefd en tot het Delftsch Studenten Corps een weder-
zijdsch negeren.

Verschillende gebeurtenissen in de volgende jaren getuigden
van een bloeiend clubleven:

1. 18 Januari 1907 werd de eerste geschreven almanak aan
het bestuur overhandigd, terwijl reeds in 1910 gedrukte alma-
naken uitgegeven konden worden.

2. Twee Subverenigingen werden opgericht, n.l. een fotografie-
en een gymnastiekvereniging.

3. In December 1908 werd voor het eerst het Sint-Nicolaas-
feest voor arme kinderen gevierd. Tevens werd besloten tot
het inrichten van een bibliotheek.

Door het steeds toenemend enthousiasme der leden was de
D.V.S.V. in October 1911 in staat haar eerste lustrum op een
haar waardige wijze te vieren. In verband hiermede werd zij
verrijkt met een tooneelvereniging „Lacht U Sieck”, die
door de jaren heen haar naam getrouw is gebleven.

Uit de drie lustrumdagen dateert ook de veranderde verhouding
tot het Delftsch Studenten Corps, het negeren ging over in
een wederzijdsche waardeering, welke in de loop der jaren
wel eens niet tot uiting kwam, doch zeker aanwezig veronder-
steld werd.

Een kwestie, die de aandacht in die tijd zeer in beslag nam, was
de instelling van een novitiaat. Na ettelijke proefnemingen zoo-
als verplichte visites en een tooneelstuk door de novieten opge-
voerd, werd in September 1912 bij de aankomst van 15 can-
didatleden een tijd van verplichte kennismaking ingesteld, op
voet van gelijkheid, waarin de aanstaande eerstejaars van hun
prestaties op alle mogelijk gebied blijk moest geven. Dadelijk
werd al gevoeld van hoeveel belang een groentijd voor het
verenigingsleven was; niet alleen werd hierdoor een band ge-
legd tusschen de jaargenooten onderling, doch ook de ouderen
leerden de nieuw aangekomenen veel beter kennen.

Langzamerhand begon de Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging zich een beetje te voelen, waarvan haar min of meer officieel optreden in de Delftsche Studentenwereld getuigde.

In 1913 werd de almanak voor het eerst officieel uitgegeven en werd een exemplaar aangeboden aan den Rector Magnificus, den secretaris der Technische Hoogeschool, aan het Delftsch Studenten Corps, de Delftsche Studenten Bond en de Bibliotheek der Technische Hoogeschool en zooals al vroeger plaats vond, aan de zusterverenigingen.

In 1917 werd rechtspersoonlijkheid verkregen, terwijl de officiële erkenning door den Senaat der T.H. reeds enkele jaren daarvoor was geschied met het gevolg, dat op alle aulaplichtigheden de D.V.S.V. door haar bestuur vertegenwoordigd werd. Ook krijgt de D.V.S.V. het voorrecht bij enkele gelegenheden als gastvrouw op te mogen treden, wanneer de echtgenooten van de professoren en donatrices haar de eer aandoen een theemiddag bij haar door te brengen. Dit meer naar buiten optreden had als gevolg, dat het contact met de andere studentenverenigingen hier ter stede steeds grooter werd.

Het Delftsch Studenten Corps, de Delftsche Studenten Bond en de Roomsche Katholieke Studenten Vereeniging „Sanctus Virgilius” lieten en laten ons in alles, wat zij de buitenwereld aanbieden medeleven, waarvoor onze vereniging zeer erkentelijk is. Ieder jaar wordt ons de almanak van het D. S. C. overhandigd en tevens worden wij in de gelegenheid gesteld op de hoogte te blijven van alles wat de studentenwereld betreft, door de wekelijksche toezending van „De Spiegel”.

Keeren wij tot de historie der D.V.S.V. terug, dan zien we dat het bestuur eerst uit drie, in 1917 uit vijf leden bestaande, gedeelten van zijn taak begint over te dragen. We zagen reeds de oprichting van L.U.S. en de instelling van de novitiatscommissie.

Naast deze twee subverenigingen werden in het leven geroepen: een muziekclub, genaamd S.J.O.E.W. (Speel jij ook eens wat), een huishoudcommissie, een bibliotheekcommissie, welke zorg draagt voor de niet talrijke, doch zeer „waardevolle” boekenschat; een gymnastiekvereniging „u”, welke de zware taak op zich nam de vereischte lenigheid, die technische proefnemingen vergen, bij de vrouwelijke studenten aan te kweeken. Hopelijk is het te wijten aan de zeer groote sportiviteit van de moderne jeugd, dat deze vereniging thans geen recht van bestaan meer heeft en daarom in 1929 ten doode opgeschreven stond.

Ook wilde ik U gaarne noemen onze almanak-redactie, die elk jaar op geniale wijze een almanak samenstelt, ondanks de vele zorgen en angsten over te weinig copie. Zooals het misschien ook in andere verenigingen gaat, kan men de litteraire neigingen der leden slechts vermoeden en zijn deze maar zelden tot uiting te brengen.

Lucullus, in de oorlogstijd opgericht, toen sterk behoefte werd gevoeld aan een hartversterking, heeft zich in de loop der jaren steeds in de belangstelling der leden mogen verheugen. Hiermede in verband wil ik U ook noemen de St. Nicolaascommissie, wier taak zeer uitgebreid werd in 1920, toen het St. Nicolaasfeest voor het eerst in samenwerking met het Delftsch Studenten Corps gevierd werd in de Societeit „Phoenix”. De hierdoor verkregen zeer groote financiële steun maakt, dat meer dan 600 der allerarmste kinderen van Delft op een vroolijke avond onthaald kunnen worden.

Van veel later tijd dateert de bridgeclub A.H.T. („Alle Harten Troef”), de jongste onzer subverenigingen in 1925 opgericht, welke door de ware bridgewoede der laatste jaren met geen moeilijkheden in haar eerste bestaansjaren te kampen had.

Thans wil ik U voeren langs de verschillende gebouwen, waar gedurende de jaren van haar bestaan de D.V.S.V. een onderdak vond.

Reeds in 1912 was men tot verhuizen gedwongen en vonden de meisjesstudenten een nieuw clubhuis in de Voorstraat 28. In Juni werd plotseling de huur opgezegd. Hierdoor was men genoodzaakt in zeer korten tijd een geschikte lokaliteit te zoeken, waarin Mej. Nelemans slaagde. 3 October woei feestelijk de wit met zwarte vlag van het gebouw Oude Delft 132, waar het bestuur receptie hield, ter eere van de inwijding van het nieuwe clubhuis. Aan de in 1922 optredende, lang niet rooskleurige financiële toestand was het te wijten, dat het bestuur zich genoodzaakt zag verhuizingsplannen ter sprake te brengen. Na lang en rijp overleg werd perceel Oude Delft 223 tot clubhuis gekozen, waar tot voor kort het centrum der D.V.S.V. was gelegen. Dit in de ware zin van het woord „rekbaar huis”, kon zich steeds regelen naar de financiële draagkracht der D.V.S.V., door meer of minder kamers te verhuren en door inwendige verhuizingen.

Reeds in September 1930, toen zich 19 novieten aanmeldden, bleek aan haar rekbaarheid een einde te zijn gekomen. Het volgend jaar deed zich de unieke gelegenheid voor, het gebouw op het Oude Delft 26 te kunnen huren, waardoor het bestuur met verhuizingsplannen voor den dag meende te moeten komen. Na een geestdriftige vergadering op 22 Juni 1931 werden de

voorstellen goedgekeurd en reeds in September kon het nieuwe clubgebouw, ditmaal zonder officieele opening in verband met de naderende lustrumfeesten, in gebruik genomen worden. Ruime eet- en theekamers, een bibliotheek, die tevens als tooneel dienst kan doen, een aantal verhuurbare kamers en niet te vergeten de tuin, die wel wat klein en wat stiefmoederlijk van zon bedeed is, maken dit tot een vorstelijk verblijf.

Om het bestuur de daarmee in overeenstemming grooter geworden huishoudelijke zorgen uit handen te nemen, werd op de Septembervergadering besloten tot uitbreiding van de huishoudcommissie. Zij neemt de zorg op zich van de koffietafel, de theemiddagen en het onderhoud van het huis en treedt in November van dit jaar in werking.

Moge het nieuwe clubhuis aan alle eischen blijken te voldoen en nog lange jaren de kern zijn, waaromheen het meisjesstudentenleven zich afspeelt.

In 1919 kwamen voor het eerst minder novieten aan en van dat jaar dagteekent de teruggang in ledental, dat in 1927 haar minimum bereikte met 26.

Ondanks de sombere voorspelling, die men in het jaarverslag van 1927 kan lezen en luidde: „Het lijkt mij hier de geschikte plaats om op te merken, dat ons inziens het ledenaantal der D.V.S.V. (dat toen 19 bedroeg), nooit veel meer zal bedragen dan nu het geval is, daar de studie aan de T. H. en haar toepassing in de praktijk steeds veel moeilijkheden voor een vrouw zullen meebrengen”, komen in den loop der volgende jaren toch weer meer novieten aan.

Thans telt de D.V.S.C. 5 eereleden, 71 gewone leden en 31 donateurs.

Het jaar 1920 bracht groote beroering in de Delftsche Studentenwereld, toen in beginsel besloten werd tot de oprichting van de Delftsche Federatie. 20 Maart had de eerste bijeenkomst tusschen de Senaat van het Delftsch Studenten Corps, de besturen van de Bond en van de D.V.S.V. plaats; ook werd samenwerking gezocht met de nihilisten. Ondanks het feit, dat men tot overeenstemming kwam, wat betreft de samenstelling van het huishoudelijk Reglement, scheen de tijd voor een samenwerken van alle studenten nog niet gekomen te zijn.

Bij het vaststellen van het Federatie-reglement bleken de moeilijkheden onoverkomelijk te zijn, daar geen der verenigingen met de haar toegekende plaats tevreden gesteld kon worden.

Als één der belangrijkste evenementen van het laatste jaar, kan ik U tot mijn vreugde mededeelen, dat op initiatief van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps alle studenten van Delft, voorzoover deze te bereiken waren, samengewerkt hebben tot de stichting van „Het Delftsche Studenten Sportveld”. Niettegenstaande het doel dezer vereniging: „het aanleggen en exploiteeren van een sportgelegenheid voor alle ingeschrevenen aan de T. H.”, naar alle waarschijnlijkheid nog jaren op de totstandkoming dezer plannen zal moeten wachten, mogen wij toch veel heil van deze stichting verwachten.

Nu ik tot de geschiedenis van de laatste 10 jaar gekomen ben, wil ik U wat meer van ons verenigingsleven vertellen. Waar het meest essentieele van het clubleven in de eerste jaren van haar bestaan de lezingen, zoo neemt de gezelligheid in den loop der jaren een steeds grooter plaats in.

Intusschen gaven de lezingen met de meest verschillende onderwerpen een beeld van de wetenschappelijke belangstelling uit dien tijd. Hoewel wij den indruk krijgen, dat de leden er naar hunkerden van hun kennis aan anderen mee te deelen, nam met het groeien van het ledental, het enthousiasme voor de lezingen sterk af. Nu en dan werd in de notulen melding gemaakt van de maatregelen, die tegen deze bedenkelijke verschijnselen genomen werden, o. a. verdeling der leesbeurten bij loting onder de 4de en 5de jaars. Doch ook de belangstelling van de leden voor de wetenschappelijke prestaties van de medeleden verminderde. Terwijl men vroeger herhaaldelijk klachten in de notulen en jaarverslagen kon lezen over het peil van de gesprekken aan de thee, schijnt men in de laatste jaren zelfs dit stadium gepasseerd te zijn. Hoewel zoo nu en dan enkele der leden zich geroepen voelen voor het geestelijk heil van hun medeleden zorg te dragen, wordt in 't algemeen als vanzelfsprekend aangenomen, dat men 't intellect niet dwingen kan.

Mocht ik hiermee echter den indruk wekken, dat de wetenschap en studie hun belangstelling in het verenigingsleven verloren hebben, dan is dat geenszins mijn bedoeling geweest. De oprichting van verenigingen op religieus gebied, de Ned. Christ. Stud. Vereen., de Vrijz. Christ. Stud. Bond, de Societas Studiosorum Reformatorum; en op studiegebied „Technologisch Gezelschap”, „Vrije Studie” e. a. hebben gedeeltelijk haar taak overgenomen.

Ik geloof zeer zeker niet, dat dit als een achteruitgang van het verenigingsleven beschouwd moet worden; het is slechts een kleine accentverschuiving; was vroeger het parool „nog meer wetenschap”, thans tracht de club het tekort, dat de studie laat, aan te vullen en opent daarmee de gelegenheid

tot ruimer ontwikkeling, tot rijker leven. Wij missen het enthousiasme van de pioniersters, wier geheele levenskracht gericht was op het ideaal, zoodat er van geen leegte of tekort sprake kon zijn.

Toch kan in een gezelligheidsvereniging slechts dan een gezond clubleven bestaan, wanneer elk der leden er werkzaam deel aan neemt. Het wordt aan de leden persoonlijk overgelaten welk aandeel in het verenigingsleven zij op zich willen nemen, doch gezamenlijk moet getracht worden de voorwaarden te scheppen voor een veelzijdige ontwikkeling. Het is niet alleen kennis en wetenschap, die de bekwaamheid van een ingenieur uitmaken, doch ook menschenkennis en een juist inzicht van de andere mogelijkheden en opvattingen, die het leven biedt. Daarom is het ook van belang, dat enkele leden het vorig jaar het initiatief genomen hebben, bijeenkomsten te organiseren, teneinde meer geestelijk contact te krijgen.

Nu ik getracht heb U zoo goed mogelijk mee te deelen wat de D.V.S.V. als vereniging haar leden biedt, wil ik U iets over de leden zelf vertellen.

De eerste twee vrouwelijke ingeschrevenen aan de Polytechnische School waren technologiën en steeds is deze studierichting de meest aantrekkelijke voor de meisjes gebleven. In 1913 meldde zich het eerste meisje aan als civiel studente, een jaar later gevolgd door een bouwkundige. De volgende studierichting die zich in de vrouwelijke belangstelling mocht verheugen, was de electrotechniek in 1909. In 1915 werd het studiegebied voor de meisjes nog uitgebreid met een werktuigkundige, wier volgelinge zich pas in 1931 aan kwam melden.

Toen de Technische Hoogeschool in 1928 de gelegenheid bood een diploma te verkrijgen als natuurkundig ingenieur, bleek dit ook voor meisjes nieuwe mogelijkheden te openen. Zeer veel opschudding onder onze mannelijke collega's, die gemeend hadden hier een onbetreden terrein te bezitten, wekte in 1930 een scheepsbouwkundige. Hiermede werd de laatste mogelijkheid om iets geheel nieuws te gaan studeeren voor een meisje in Delft weggenomen. Het totaal aantal aan meisjes uitgereikte ingenieursdiploma's in deze 30 jaren bedraagt 166. Het is mij echter onmogelijk een ruwe schatting te doen naar het aantal vrouwelijke ingenieurs, welke als zoodanig werkzaam zijn.

Zes vrouwelijke ingenieurs mochten de titel verwerven van Doctor in de Technische Wetenschappen; de eerste Dr. Ir. was Mej. J. E. van Amstel, die in 1912 promoveerde, de laatste is Mej. N. Voogd, die de doctorstitel op 21 October j.l. verwierf.

De laatste tien jaren getuigen steeds van een bloeiend clubleven; zelfs toen de club nog maar 26 leden telde, kon

men in de notulen van de ondernemingsgeest en het enthousiasme der leden lezen.

Nihilisten onder de meisjes behooren in Delft nog steeds tot de zeldzaamheden, gelukkig, want zij moeten zich veel vriendschap en kameraadschap ontzeggen, veel gezamenlijke feestvreugde.

Op de vergadering van 16 September 1927 werd het voorstel om het Bestuur van 5 tot 3 leden te verminderen, aangenomen.

Een zeer bijzondere gebeurtenis was het, toen in 1929 de presidente Mej. Knottenbelt een uitnodiging ontving, voor een avonddiner ten Hove. Vanaf dien tijd genieten presidente en secretaresse de hooge eer aan H.M. de Koningin der Nederlanden en H.K.H. Prinses Juliana op de Nieuwjaarsreceptie te worden voorgesteld.

29 October 1929 werd, wegens het 25-jarig bestaan der Vereniging, de Diës feestelijk gevierd met een diner in Restaurant Royal in den Haag.

Zoo heb ik U dan een overzicht gegeven van wat achter ons ligt. 27 jaren zijn voorbij gegaan sedert onze eerste leden trachten van haar vereniging iets goeds te maken, iets dat betekenis had in haar leven. De moeilijkheden van voorheen zijn voor het grootste deel, om niet te zeggen geheel, uit de weg geruimd. Toch doemen in het heden en zeker in de toekomst weer nieuwe bezwaren tegen het studeeren van meisjes op. Het leven van het studeerende meisje is niet eenvoudig; allerlei factoren maken het moeilijk en gecompliceerd; 't meisje dat studeert, maar ook uitgaat en ook thuis het huishouden kan doen. Hierin ligt zeer zeker een afwijken van de eerste vrouwelijke studenten. Juist in onzen tijd, nu er weer veel geschreven wordt tegen het uitoefenen van een beroep door een vrouw, moeten wij ons van twee dingen bewust worden.

In de eerste plaats: „hoe staan wij tegenover onze studie” en ten tweede: „welke plaats denken wij later in de maatschappij in te nemen.”

Zooals voor iedere student moet ook voor de meisjesstudenten de studie de centrale plaats in haar studentenleven innemen. Dit is vooral voor de oudere meisjes-studente heel moeilijk. De studie aan de Technische Hoogeschool maakt het haar niet gemakkelijker, daar techniek in wezen is scheppen, iets nieuws maken, dat voor de cultuur van waarde kan zijn. Volgens verschillende psychologen liggen de accenten bij een man meer op het denken, bij de vrouw meer op het gevoel, hierdoor is de man meer gericht op uitvinden, scheppen, terwijl de vrouw haar bevrediging zoekt in *minder persoonlijke* prestaties. Toch wil ik niet zeggen, dat de vrouw niet geschikt is voor de techniek. Het al of niet geschikt zijn voor een bepaalde werkzaamheid van mannen of van vrouwen is, daar de individueele verschillen tusschen menschen onderling

zoo buitengewoon groot zijn, zoodanig, dat meerdere of mindere geschiktheid meer in het verschil gezocht moet worden van individueelen aanleg dan wel juist van sexe. Trouwens wij hebben in dezen tijd van het probleem geschiktheid of ongeschiktheid voor een speciale studie van de vrouw afgezien en hebben de opvatting leeren aanvaard, dat niet 't feit of men man of vrouw, verstands- of gevoelsmensch, wetenschappelijk of onwetenschappelijk is, bepaalt, of men studierecht mag opeischen, maar dat het van de heele persoonlijkheid afhangt of de studie verdere wegen tot ontwikkeling biedt, die hem of haar in staat stellen op eigen wijze iets te beteekenen voor de samenleving.

Ten tweede wilde ik U iets zeggen over de plaats, welke wij met onze ingenieurstitel later in de maatschappij denken in te nemen. Volgens mijn persoonlijke opvatting zal de vrouw als bedrijfsleidster en als uitvindster steeds als een uitzondering beschouwd moeten worden. Op het terrein van zelfstandige beoefening der wetenschap zijn de mogelijkheden van *allen* zeer gering, maar voor de meisjes studenten nog geringer dan voor haar mannelijke collega's.

Toch heb ik de vaste overtuiging, dat ook de vrouwelijke ingenieur steeds haar persoonlijkheid en karakter in overeenstemming kan brengen met de taak, die zij in de maatschappij te vervullen zal krijgen. Want eerst dan, wanneer zij er in geslaagd zal zijn het evenwicht te vinden tusschen haar specifiek vrouwelijke aanleg en de wetenschappelijke opleiding, zal zij in de toekomst vruchtbaar werk kunnen leveren.

Laat ieder meisje, alvorens zij haar studie aanvangt, zich dus vooral van deze twee dingen bewust worden; ten eerste kan

Lezers, velen onder U zullen dezen Spiegel met onverbroken bandje in de prullenmand laten glijden, en zullen dit niet lezen. Voor U is het, dat ik wil schrijven, U heeft dus gelijk. Het is altijd fijn om gelijk te hebben en om met menschen te praten, die gelijk hebben.

Eigenlijk moest iedereen altijd gelijk hebben, en het is natuurlijk ook zoo, maar iedereen denkt altijd dat hij gelijk heeft.

„Iedere klant heeft gelijk,” zegt Meinema, en met hem professor V. uit Delft en de directeur van de „ancienne maison Berenbak”, die het op zijn kaartje laat drukken, en alle goede commis voyageurs die het ver willen schoppen, en dat willen ze allemaal. Want je reist toch niet voor je plezier, al is het maar elken dag van Den Haag naar Delft, en terug.

Het moet heusch geen lolletje zijn om elken dag, bij hotel Terminus te wachten op lijn 9, en niet te weten waar je beter met je rug naar toe kunt gaan staan, naar Astoria, naar de Stationsweg, naar het H.I.J.S.M.-gebouw, of naar de drek, die er tusschen in gebouwd is, om alles even abominabel leelijk te maken.

Och, welwillende lezer, waarom zou U dit alles moeten lezen! Had dat bandje ook maar niet opengebroken, net als die andere lezers, waar ik eigenlijk voor schrijf. Ik ga U ontzettend vervelen, dat beloof ik U, en ik ga nog niet eens schrijven over grachtjes en rottende blaren, noch over bruggetjes en oude mannetjes met krukken uit Bethel, waar ze over struikelen, en met kale hoofden als Fils, noch over al diezelfde soort dingen, waarover iedereen zoo graag in de Spiegel schrijft — om gelezen te worden, denkt U? Ja natuurlijk, denkt U dat, lezertje. Och arme, en U heeft nog gelijk ook; net als de klanten van den directeur van de „Ancienne maison Berenbak” trouwens, y compris de joden natuurlijk, die in Scheveningen overwinteren, en dat zijn er heel wat, of liever behalve die joden, dan begrijpt U me misschien beter, en dat is van belang, want ik schrijf toch voor U, is het niet?

Kom, laat ik hiermee uitscheiden, mijn bedoeling is heelemaal niet U te sarren en te treiteren tot U mij persoonlijk wilt spreken en „pas op of ik schop” gaat roepen; neen, ik zal de causerietrant laten varen, en ga door in den flaneurstijl, zoo ongeveer als in het Zondagochtendblad van het Vaderland, waar ik me altijd zoo kostelijk mee verveel.

Ik zie in den trein van Utrecht naar den Haag in een 3de klasse coupé een paar gelukkige menschen zitten, verder nog een soldaat en een oudere dame. De soldaat is belangrijk, want hij studeert in Delft, en zooals je dat van een goed student verwachten mag, is een enkele oogopslag voldoende om in te zien, dat hij geen gewoon dienstplichtige is. Het gelukkige paar menschen zit onopvallend hand in hand en zal dit volhouden tot in den Haag, waar hij even los zal moeten laten om haar in d'r jas te helpen, die ze aan de haak bij 't raampje

zij de studie de centrale plaats in haar studentenleven geven en ten tweede zal zij in de toekomst voldoening kunnen vinden in haar werk. Dan eerst zal haar studie aan de Technische Hoogeschool gerechtvaardigd zijn. Wij hebben de verantwoordelijkheid op ons genomen er het onze toe bij te dragen, dat de vrouwelijke studente haar verkregen rechten waardig blijft en de hieraan verbonden groote voorrechten zal weten te waardeeren.

Dat de club een zeer belangrijke steun is bij de vorming tot menschen, geschikt voor de maatschappij, hiervan behoef ik U zeker niet meer te overtuigen, indien het mij gelukt is, bij U een juiste indruk te wekken van ons vereenigingsleven.

Mijne Dames en Heeren.

Hartelijk dank ik U allen, in het bijzonder de Heeren Curatoren en Professoren met hunne dames en de besturen van de bevriende vereenigingen voor hun aanwezigheid, waarin ik een meelevende met onze club zie.

Moge de Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging in staat zijn door haar groei en bloei, het werk dat onze voor-gangsters 27 jaar geleden begonnen zijn, voort te zetten.

Hiertoe zal zij zeker in staat zijn, want:

„Frisch en krachtig zij ons aller geest en taal

Hoog en machtig stellen wij ons ideaal

Samen te studeeren is samen jong te zijn.”

De band, waarmee de Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging ons allen verbindt, zoo sterk en hecht mogelijk te maken, dat zij steeds ons aller wensch.

Hiermee verklaar ik het 5de lustrum der Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging voor geopend. Ik heb gezegd.

heeft opgehangen, zooals dat in een stoomtrein nog veel gedaan wordt. Het is Zaterdagmiddag en ze schijnen geen tijd gehad te hebben om koffie te drinken, want zij heeft een groote zak met harde en zachte kadetjes en saucijzenbroodjes gekocht, waar ze nu samen uit eten met de handen die ze nog vrij hebben. Ze zijn daar zeer bedreven in en alle pogingen van den zak om den labielen evenwichtstoestand te verlaten, die hij zoo half tusschen hen inneemt, worden bijtijds verijdeld. Ze zien er ongeveer als volgt uit. Hij heeft het uiterlijk van een paar standen hooger dan die waartoe hij behoort, en heeft daardoor, niettegenstaande zijn dikopgelegde domheid, een goede baan als sympathieke gérant of charmante kassier bij een reisbureau. Zij is waarschijnlijk hoofdverpleegster of particulier secretaresse. In ieder geval weet ze precies hoe het hoort door haar omgang met doctoren of superieuren. Ze is 25 en nog steeds aantrekkelijk, hoewel iets te verstandig.

„Zeg Huib, nog een saucijzenbroodje?” Ze houdt er hem een voor met een verliefde blik naar zijn nog kauwende welgevormde sterke kaken. Hij knikt heftig van neen, en wijst daarbij op zijn mond met een uitdrukking, die duidelijk maakt, dat hij nog iets heel belangrijks te zeggen heeft hierover.

Haar gezichtje, dat werkelijk heel lief is, betreft even. Ze vindt waarschijnlijk dat hij een beetje burgerlijk doet, maar haar blik houdt nog de verliefde uitdrukking. Och ja, ze is nu toch al 25, (trekjes om haar mond), en hij is heusch wel aardig en ziet er heel behoorlijk uit.

„Het is toch niet je laatste, Paulien?” zegt Huib eindelijk.

De ietwat spottende oogen van den soldaat doen haar een beetje blozen. Ze heeft de heele reis al op hem gelet.

Hij gaat nu weer de krant lezen. Heele belangrijke dingen staan daarin. President Hoover stuurt een begroetings-telegram aan Laval, die zich aan boord van de „Isle de France” bevindt. Hoover stond gisteren nog, met Lindbergh en Ford in den tuin van het buitenverblijf van Edison. „Men waarschuwt voor te hoog gespannen verwachtingen.” Dit zou Galestin ook doen, zéér verstandig. Wat zeggen de Handelsberichten? Die moet je lezen, wil je een beetje thuis komen in de wereld-huishouding. Ha! Hier een belangwekkende mededeeling:

„Zooeven is de contingentteering van visch afgekondigd. Men weet, dat zij in de lucht hing.” Frankrijk speelt daarmede hoog spel. Die voor de snijbloemen kan, zooals in het Ochtendblad werd opgemerkt, spoedig volgen. Ons land heeft niettemin troeven in handen.

Dr. Posthuma, die hier gekomen was voor de besprekingen over boter, kaas, gecondenseerde melk en vleeschwaren, denkt daarbij in de eerste plaats aan het gehalte zwaveligzuur, dat vooral de witte wijn uit Frankrijk bevat. Dit gehalte kan als ongeoorloofd worden beschouwd. Het komt voort uit de wijze, waarop de flesschen worden gereinigd. Voor het overige is de heer Posthuma, zooals in een voorloopig bericht al werd gemeld, over het verloop van de gisteren gehouden besprekingen zeer tevreden.

„Zeg Huib, dan ga jij de fietsen halen en ik bel ondertusschen op naar tante Sofie, dat we wat later komen.” „Jawel Paulien.” Uah! Telefoon en fiets! denkt de soldaat. Godbewaarme als ik ooit verliefd word op een meisje dat een fiets heeft en niet buiten een telefoon kan!

F.I.L.S.